

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 19 — KATOWICE, DNIA 15 LIPCA — 1946

Poz. — TREŚĆ — Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

329.
DEKRET
z dnia 1 marca 1946 r.
o Straży Obywatelskiej na obszarze Ziem Odzyskanych.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 10, Poz. 71, z dnia 30. marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na obszarze Ziem Odzyskanych w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych powołuje się do życia Straż Obywatelską.

Art. 2. Do zadań Straży Obywatelskiej należy:
a) współdziałanie z organami Milicji Obywatelskiej w zapewnieniu bezpieczeństwa, w utrzymaniu porządku i w ochronie mienia publicznego.
b) pomoc i obrona w razie zagrożenia bezpieczeństwa osobistego współobywateli lub ich mienia.

Art. 3. Straż Obywatelską powołuje starosta powiatowy w porozumieniu z komendantem powiatowym Milicji Obywatelskiej na wniosek zarządu gminnego lub miejskiego.

Ta sama władza ustala liczebność Straży Obywatelskiej w poszczególnych gminach wiejskich i miastach niewydzielonych.

Art. 4. Kandydatów do służby w Straży Obywatelskiej przedstawia zarząd gminy lub miejski spośród pełnoletnich, o nieskazitelnej opinii mężczyzn, zamieszkałych na terenie gminy. Starosta powiatowy po zasięgnięciu opinii komendanta Milicji Obywatelskiej wyznacza spośród przedstawionych kandydatów osoby powołane do służby w Straży Obywatelskiej. Opinia negatywna komendanta powiatowego Milicji Obywatelskiej jest wiążąca.

Art. 5. Służba w Straży Obywatelskiej jest obowiązkowa, bezpłatna, i pełni się ją tylko na terenie gminy, w której obrębie powołany do służby ma miejsce zamieszkania.

Art. 6. Od pełnienia służby w Straży Obywatelskiej zwolnieni są:
a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
b) pracownicy państwowi, samorządowi oraz wojskowi w służbie czynnej,
c) duchowni i zakonnicy uznanego prawnie wyznania,
d) funkcjonariusze wszelkich straży ochronnych, których statuty są zatwierdzone przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,
e) mężczyźni, którzy ukończyli 60 lat życia.

Z ważnych przyczyn starosta powiatowy może zwolnić od służby w Straży Obywatelskiej.

Art. 7. Straż Obywatelska w pełnieniu służby podlega właściwym komendantom Milicji Obywatelskiej.

Art. 8. Czas pełnienia służby nie może przekraczać szesnastu godzin tygodniowo.

Art. 9. Członkom Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia przez nich służby służy prawo noszenia broni palnej.

Przed otrzymaniem broni winien każdy członek Straży Obywatelskiej przejść odpowiednie przeszkolenie.

Art. 10. Członkowie Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia służby mają prawo legitymowania i zatrzymywania osób podejrzanych.

Osoby zatrzymane muszą być natychmiast doprowadzone do najbliższego posterunku Milicji Obywatelskiej.

Art. 11. Członkom Straży Obywatelskiej wolno użyć broni w przypadkach następujących:
a) dla odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność ich samych bądź innych obywateli,
b) dla odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na mienie publiczne lub prywatne,
c) przeciwko osobie, używającej wobec nich przemocy fizycznej w celu udaremnienia czynności służbowych,
d) przeciwko osobie, mającej przy sobie broń lub inne przedmioty niebezpieczne dla życia lub zdrowia ludzkiego, jeżeli pomimo wezwania nie porzuci przedmiotu bądź porzuciwszy go usiłuje nim ponownie owładnąć,
e) w czasie ścigania niebezpiecznego przestępcy, jeżeli mimo wezwania nie zatrzyma się bądź rąk do góry nie podniesie,
f) dla udaremnienia ucieczki osoby aresztowanej lub zatrzymanej, którą uprzedzono, że w razie próby ucieczki zostanie użyta broń,
g) przeciwko przebywającemu w kryjówce niebezpiecznemu przestępcy, jeżeli mimo wezwania kryjówki tej nie opuści,
h) przeciwko osobie, która nie usłucha prawnego wezwania, wydanego przez członka Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia służby asystencyjnej wartowniczej lub konwojowej.

Art. 12. Użycie broni może nastąpić jedynie w przypadkach oczywistej konieczności, jeżeli zamierzonego celu nie da się osiągnąć innymi środkami.

Przed użyciem broni należy zawsze wezwać do zaniechania lub spełnienia danej czynności, ostrzegając, że będzie użyta broń, przy czym członkowie Straży Obywatelskiej winni ujawnić swój charakter. Jeżeli ostrzeżenie słowne nie byłoby celowe, należy ostrzec w inny sposób.

Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia członka Straży Obywatelskiej lub osób trzecich bądź mogłaby udaremnić pościg i ujęcie przestępcy bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia, mienia lub zdrowia ludzkiego.

Art. 13. Za czyny, popełnione w związku ze służbą, członkowie Straży Obywatelskiej podlegają odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej w myśl przepisów regulujących odpowiedzialność funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej.

Art. 14. Straż Obywatelską rozwiązuje starosta powiatowy w porozumieniu z komendantem powiatowym Milicji Obywatelskiej na wniosek zarządu gminnego lub miejskiego albo z własnej inicjatywy.

Art. 15. Członkowie Straży Obywatelskiej korzystają w czasie pełnienia służby z tej samej ochrony prawnej, jaka służy funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej.

Art. 16. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego, określi bliżej organizację, sposób pełnienia służby, zakres i sposób przeszkolenia Straży Obywatelskiej oraz przepisy dyscyplinarne.

Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrami Bezpieczeństwa Publicznego i Skarbu, określi odszkodowanie i inne uprawnienia członków Straży Obywatelskiej i ich rodzin z tytułu wypadków w czasie pełnienia służby.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Ziem Odzyskanych, Skarbu, Bezpieczeństwa Publicznego i Administracji Publicznej.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski
Minister Bezpiecz. Publicz.: Stanisław Radkiewicz
w/z Minister Adm. Publ.: Aleksander Żaruk-Michalski

330.

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

(Przedruk z Dz.Ust.R.P. Nr 23, poz.149. z on. 6 czerwca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 53. poz. 302) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. (1). W sprawach o przestępstwa, ścigane przez Komisję Specjalną, orzekają sądy właściwe według obowiązujących przepisów prawa.

(2) W sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do sądu przez organa Komisji Specjalnej popierać oskarżenie łącznie z zakładaniem środków odwoławczych obok prokuratora może członek Komisji Specjalnej. Biura Wykonawczego lub delegatury, każdorazowo upoważniony do tej czynności przez Przewodniczącego Komisji Specjalnej lub Przewodniczącego właściwej miejscowo delegatury".

2) Po art. 10 wprowadza się art. 10^1, 10^2, 10^3 i 10^4 w brzmieniu:

„Art. 10^1 (1) Komisja Specjalna, nie kierując sprawy na drogę postępowania sądowego, może po przeprowadzeniu dochodzenia nakazać umieszczenie sprawcy w obozie pracy, jeżeli jego działanie pozostaje w związku ze wstrętem do pracy albo stwarza niebezpieczeństwo popełniania nadużyć lub dopuszczania się szkodnictwa gospodarczego.

(2) Skierować do obozu pracy można na czas określony, nie przekraczający lat 2.

(3) Komisja Specjalna może zarządzić przedterminowe zwolnienie osoby osadzonej w obozie pracy. Przedterminowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przez osobę osadzoną co najmniej jednej trzeciej części okresu, oznaczonego w orzeczeniu.

Art. 10^2. (1) W celu zapobieżenia uchyleniu się podejrzanego od odpowiedzialności w trybie art. 10^1 Komisja Specjalna stosuje odpowiednio przepisy rozdziałów I—III księgi IV kodeksu postępowania karnego.

(2) W razie wydania orzeczenia, nakazującego umieszczenie w obozie pracy, Komisja Specjalna może zaliczyć na poczet okresu pozbawienia wolności całkowicie lub częściowo okres tymczasowego aresztowania.

Art. 10^3. Komisja Specjalna może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa stanowiących własność sprawcy przedmiotów, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, lub narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia.

Art. 10^4. Postępowanie, dotyczące skierowania sprawcy do obozu pracy, toczy się bez udziału obrońcy".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego i Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
w/z Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

331.

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 150, z dnia 6 czerwca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. W przypadkach wielkiego natężenia chorób epidemicznych może Minister Zdrowia powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami lekarzy, farmaceutów, felczerów, pielęgniarki i inne osoby przeszkolone w sanitarnej służbie pomocniczej jak kontrolerzy sanitarni, dezynfektorzy itp. Powołanie następuje na podstawie zarządzenia Ministra Zdrowia na czas określony, nie dłuższy jednak niż jeden rok.

2. Minister Zdrowia może przekazać prawo powołania władzy administracji ogólnej II instancji z wyjątkiem powołania lekarzy i farmaceutów.

3. Można powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami również osoby, które nie mają prawa wykonywania zawodu na obszarze Państwa Polskiego, posiadają je jednak w innych państwach na mocy uzyskanych tam dyplomów. Powołanie upoważnia do wykonywania zawodu w zakresie publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami.

4. Nie mogą być powoływane osoby, które nie ukończyły 17 lat życia lub przekroczyły 55 rok życia oraz osoby, które nie mogą być powoływane do świadczeń osobistych w myśl art. 4 ust. 1 pkt 1—4 oraz pkt 7, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o świadczeniach osobistych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 55, poz. 354). Funkcjonariusze państwowi lub pracownicy przedsiębiorstw państwowych mogą być powoływani tylko w porozumieniu z właściwymi ministrami.

5. Powołanie do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami nie rozwiązuje stosunku służbowego lub stosunku pracy istniejącego w czasie powołania. W okresie powołania uposażenie lub wynagrodzenie za pracę z tego stosunku nie należy się

Art. 2. 1. Powołany otrzymuje uposażenie odpowiadające normom stosowanym w państwowej służbie cywilnej, zwiększone o dodatek epidemiczny w wysokości 30%. Rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi zasady ustalenia wysokości uposażenia. Uposażenie wypłaca urząd lub instytucja, w której powołany pełni służbę.

2. Powołanemu służy prawo do zwrotu udowodnionych kosztów jednorazowego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca służbowego i z powrotem.

3. Prawo do uposażenia służy powołanemu przez okres rzeczywistego pełnienia służby na skutek powołania oraz w ciągu 6 tygodni po zwolnieniu.

4. Powołany podlega ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Art. 3. 1. W razie niemożności dalszego pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wskutek choroby powołany zachowuje prawo do uposażenia przez okres 3 miesięcy

2. Jeżeli niemożność pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wynikła wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, prawo określone w ust. 1 przedłuża się do 6 miesięcy.

3. Powołanemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, stał się całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, lub jego rodzinie służy po upływie terminów

wskazanych w ust. 1 i 2 prawo do odszkodowania lub zaopatrzenia ze Skarbu Państwa w ramach przepisów art. 15 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27. poz. 198).

Art. 4. 1. Kto uchyla się od obowiązku nałożonego na podstawie art. 1 lub nie wykonuje poleceń przełożonego w czasie pełnienia obowiązków służbowych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 10.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Do orzekania o wykroczeniach wymienionych w ust. 1 powołane są władze administracji ogólnej I instancji.

Art. 5. Osoby powołane na zasadzie niniejszego dekretu nie podlegają powołaniu do pracy na zasadzie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24).

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81. poz. 712).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

332.
DEKRET
z dnia 31 maja 1946 r.
o szczególnym sposobie uiszczania należności z tytułu dodatkowej subskrypcji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 137 z dnia 31 maja 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Osoba, która subskrybowała Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. w wysokości odpowiadającej zaleceniom właściwego Obywatelskiego Komitetu Pożyczki, może przy zgłoszeniu dodatkowej subskrypcji uiścić zadeklarowaną dodatkową kwotę pożyczki częściowo równowartością opiewających na jej nazwisko kwitów depozytowych na zdeponowane banknoty b. Banku Emisyjnego w Polsce lub marki niemieckie.

2. Kwitami depozytowymi w rozumieniu ust. 1 są kwity, wystawione na podstawie przepisów dekretów:

a) z dnia 23 października 1944 r. o wycofaniu z obiegu marki niemieckiej na obszarze województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 43),
b) z dnia 6 stycznia 1945 r. o deponowaniu i wymianie banknotów Banku Emisyjnego w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 2),
c) z dnia 5 lutego 1945 r. o deponowaniu i wymianie marek niemieckich na terenach Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolonych spod okupacji po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 17),
d) z dnia 5 lutego 1945 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych postanowień dekretu z dnia 6 stycznia 1945 r. o deponowaniu i wymianie banknotów Banku Emisyjnego w Polsce na obszary Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolone po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 18).

3. Przepis ustępu pierwszego stosuje się odpowiednio do prawnych następców osób, na których imię opiewają kwity depozytowe.

Art. 2. Przy ustalaniu równowartości kwitów depozytowych przyjmuje się jeden złoty b. Banku Emisyjnego w Polsce równy 1 zł, a dwie marki niemieckie równe 1 zł.

Art. 3. Przy uiszczaniu dodatkowo zadeklarowanej kwoty pożyczki częściowo równowartością kwitów depozytowych (art. 1) zachowany będzie następujący stosunek wpłaty kwitami depozytowymi do wpłaty gotówkowej:

1) przy równowartości kwitu depozytowego do zł 5.000 wpłata gotówkowa powinna wynosić co najmniej uzupełnienie tej równowartości do sumy, podzielonej przez 500;

2) przy równowartości kwitu depozytowego ponad zł 5.000 zachowany będzie stosunek wpłaty gotówkowej do równowartości kwitu depozytowego według następującej tabeli:

Przy równowartości kwitu depozytowego	Wpłata gotówkowa do najmniej		Dodatkowa wpłata gotówkowa dla zaokrąglenia łącznej kwoty równowartości kwitu depozytowego i procentowej wpłaty gotówkowej do sumy podzielnej przez:
ponad zł 5.000 — do zł 10.000	10%	równowartości kwitu depozytowego	1.000
„ „ 10.000 — „ „ 20.000	20%		2.000
„ „ 20.000 — „ „ 60.000	30%		2.000
„ „ 60.000 — „ „ 100.000	40%		2.000
ponad zł 100.000	50%		2.000

Art. 4. 1. Instytucje: publiczno-prawne, użyteczności publicznej, społeczne i kredytowe mogą uiścić dodatkowo zadeklarowane kwoty pożyczki w całości kwitami depozytowymi, bez względu na wysokość subskrybowanej pożyczki, jednakże z dopłatą gotowkową, uzupełniającą równowartość kwitów depozytowych do sumy podzielnej przez 2.000.

2. Obligacje pożyczki, przypadające tym instytucjom w myśl ustępu poprzedzającego, będą złożone do depozytu w Narodowym Banku Polskim na rzecz subskrybenta i wydane mu po upływie lat 3 od dnia złożenia do depozytu. Obligacje te mogą być podjęte wcześniej w przypadku wylosowania ich do umorzenia.

Art. 5. 1. Wpłaty gotówkowe (art. 3) mogą być na wniosek subskrybenta rozłożone na miesięczne raty, przy czym ostatnia rata powinna być wpłacona najpóźniej do dnia 5 września 1946 r.

2. Jeżeli subskrybent nie uiści w terminie, wskazanym w ustępie poprzedzającym, wszystkich rat, wówczas wpłaty, wniesione na poczet subskrypcji, ulegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

333.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z dnia 11 kwietnia 1946 r.
o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych na obszarze Ziem Odzyskanych.
(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 123 z dn. 23. V. 1946)

Na podstawie art. 4 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawomocne orzeczenia sądów niemieckich wydane na obszarze Ziem Odzyskanych w sprawach cywilnych w postępowaniu spornym oraz podlegające wykonaniu orzeczenia w postępowaniu niespornym mogą być wykonane, jeżeli sąd okręgowy nada im klauzulę wykonalności.

Z orzeczeniami w sprawach cywilnych zrównane są ugody zawarte w toku postępowania sądowego.

§ 2. Sąd odmówi nadania klauzuli wykonalności, gdy orzeczenie lub ugoda są sprzeczne z podstawowymi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego i ustroju demokratycznego albo z dobrymi obyczajami, jak również gdy strona pozbawiona była swobody działania przed sądem.

§ 3. Klauzulę wykonalności nadaje sąd okręgowy, w którego okręgu wydane zostało w I instancji orzeczenie sądu niemieckiego lub sporządzono ugodę.

§ 4. Przy nadaniu klauzuli wykonalności sąd okręgowy stosuje odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego cz. II, a w szczególności art. 535 §§ 1 i 2 tego kodeksu.

Sąd może przed nadaniem klauzuli wykonalności wysłuchać strony.

§ 5. Strona może żądać wznowienia postępowania w sprawach cywilnych w przypadkach, gdy orzeczenie sądu niemieckiego jest sprzeczne z podstawowymi zasadami obowiązującgo w Polsce porządku publicznego lub ustroju demokratycznego albo z dobrymi obyczajami, jak również gdy strona pozbawiona była możności działania przed sądem.

§ 6. Do wznowienia postępowania właściwy jest sąd okręgowy wymieniony w § 3.

W postępowaniu o wznowienie sąd stosuje odpowiednio przepisy cz. I tytułu IV kodeksu postępowania cywilnego.

Skargi o wznowienie postępowania (§ 5) mogą być wniesione w ciągu lat 5 od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przy czym art. 448 i 449 kodeksu postępowania cywilnego nie mają zastosowania. Orzeczenie sądu drugiej instancji jest ostateczne. Sąd okręgowy, uchylając orzeczenie sądu niemieckiego, zawsze orzeka co do istoty sprawy.

§ 7. W sprawach cywilnych wszczętych w postępowaniu spornym przed sądami niemieckimi, a nie zakończonych prawomocnym orzeczeniem, postępowanie ulega umorzeniu z mocy samego prawa.

W razie wdrożenia nowego postępowania przez sądem polskim co do uprawnień, które były przedmiotem umorzonego postępowania, uprawnienia te pod względem zachowania terminów będą traktowane tak, jak gdyby nowe postępowanie zostało wdrożone w dniu wszczęcia go przed sądem niemieckim.

§ 8. W postępowaniu przewidzianym w §§ 1—7 pobiera się opłaty i koszty postępowania według przepisów o kosztach sądowych.

§ 9. W sprawach karnych, rozpoznanych przez sądy niemieckie na obszarze Ziem Odzyskanych, sąd okręgowy orzeka, czy prawomocne wyroki lub inne orzeczenia tych sądów mają skutki prawne i w jakiej mierze podlegają wykonaniu.

§ 10. Sąd uzna za pozbawiony skutków prawnych wyrok lub inne orzeczenie, jeżeli są one sprzeczne z podstawowymi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego i ustroju demokratycznego albo z dobrymi obyczajami, jak również gdy oskarżony pozbawiony był możności działania przed sądem.

§ 11. Do wydania orzeczenia przewidzianego w § 10 właściwy jest sąd okręgowy, w którego okręgu wyrok lub inne orzeczenie sądu niemieckiego zostało wydane w I instancji.

§ 12. Orzeczenie sądu okręgowego zapada na wniosek oskarżyciela lub oskarżonego, a w razie śmierci oskarżonego — na wniosek jego krewnych w linii wstępnej lub zstępnej albo małżonka.

§ 13. Sąd okręgowy uznając, że wyrok lub inne orzeczenie sądu niemieckiego ma skutki prawne, przekaże je na wniosek uprawnionego oskarżyciela prokuratorowi do wykonania.

§ 14. Jeżeli sąd okręgowy uzna, że kara orzeczona przez sąd niemiecki jest zbyt surowa, może ją złagodzić, orzekając taką karę, jaką byłby wymierzył, gdyby sam rozpoznawał sprawę.

Sąd może zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary na zasadach określonych w kodeksie karnym z 1932 r.

§ 15. Orzeczenie przewidziane w § 10 sąd okręgowy wydaje na posiedzeniu niejawnym, w składzie trzech sędziów, po przeprowadzeniu w miarę potrzeby postępowania wyjaśniającego wszelkimi sposobami, wskazanymi w przepisach kodeksu postępowania karnego.

O terminie posiedzenia niejawnego należy zawiadomić oskarżonego.

Udział obrońcy jest dopuszczalny.

Na postanowienie sądu okręgowego służy zażalenie do sądu apelacyjnego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie.

§ 16. W sprawach karnych wszczętych przed sądami niemieckimi, a nie zakończonych prawomocnym wyrokiem lub innym orzeczeniem, postępowanie ulega umorzeniu z mocy samego prawa.

§ 17. W postępowaniu przewidzianym w §§ 9—16 pobiera się tylko opłaty sądowe przewidziane w rozdziale V przepisów o kosztach sądowych.

§ 18. Wpisy hipoteczne i rejestrowe, których podstawą są orzeczenia sądów niemieckich, podlegają wykreśleniu z jednoczesnym przywróceniem wpisów nieprawnie wykreślonych, o ile te orzeczenia zostały uchylone w trybie art. 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 19. Wpisy hipoteczne i rejestrowe, których podstawą są orzeczenia władz administracyjnych niemieckich, podlegają wykreśleniu z jednoczesnym przywróceniem wpisów nieprawnie wykreślonych, o ile te orzeczenia oparte są na przepisach sprzecznych z podstawowymi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego, ustroju demokratycznego albo z dobrymi obyczajami.

§ 20. Wykreślenie wpisów przewidziane w §§ 18—19 następuje na wniosek osób zainteresowanych.

§ 21. W ciągu lat trzech od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia do wpisów podlegających wykreśleniu z mocy §§ 18—19 nie mają zastosowania przepisy o jawności hipotecznej oraz domniemanie dobrej wiary osób trzecich.

§ 22. Na obszarze Ziem Odzyskanych władze administracyjne i sądy mogą wydawać osobom zainteresowanym odpisy w języku polskim ze znajdujących się w ich rozporządzeniu dokumentów, sporządzonych przez władze niemieckie, za opłatą, którą pobiera się z uwzględnieniem kosztów tłumaczenia, które ustala się według norm przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 sierpnia 1945 r. o taksie dla tłumaczów przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33 poz. 198).

Jeżeli tłumaczenia dokonuje urzędnik administracyjny lub sądowy, opłaty za tłumaczenie przypadają na rzecz Skarbu Państwa.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Ziem Odzyskanych: Jan Wasilewski
wz. Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

334.
ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW
z dnia 24 kwietnia 1946 r.
w sprawie ograniczenia obrotu mięsem, jego przetworami oraz tłuszczami zwierzęcymi.
(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 121 z dn. 23. V. 1946.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o

zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9 poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12 poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Zabrania się dokonywania wszelkich obrotów mięsem i jego przetworami (potrawy, wędliny i konserwy mięsne) oraz tłuszczami zwierzęcymi, otrzymywanymi z uboju zwierząt rzeźnych (słonina, łój, sadło, boczek, smalec), w środy, czwartki i piątki każdego tygodnia (dni bezmięsne) w przedsiębiorstwach gastronomicznych, gospodnich, stołówkach, sklepach żywnościowych i rzeźniczych, straganach oraz wszelkich przedsiębiorstwach handlowych.

§ 2. Zakaz powyższy nie dotyczy obrotu mięsem, tłuszczami i potrawami z drobiu, królików i dziczyzny.

§ 3. W dniach, nie objętych zakazem, wolno sprzedawać w celach konsumpcyjnych potrawy z mięsa i jego przetworów (§ 1) o wadze maksymalnej 100 g, przy czym jednej osobie można podać tylko jedno danie z mięsa lub jego przetworów.

§ 4. Wszystkie potrawy z mięsa lub jego przetworów, sprzedawane w przesiębiorstwach gastronomicznych lub gospodnich, powinny być uwidocznione w jadłospisie.

Jadłospis należy umieścić w widocznym miejscu.

Jadłospis nie może obejmować więcej niż 4 dania z mięsa lub jego przetworów.

§ 5. W dniach bezmięsnych zezwala się na ubój zwierząt rzeźnych, a także na przewóz mięsa i jego przetworów, jeżeli inne przepisy prawne nie zawierają ograniczeń w tym względzie.

Składowanie mięsa i jego przetworów w dni bezmięsne odbywać się może jedynie w pomieszczeniach niedostępnych dla odbiorców.

§ 6. Przetwórnie i warsztaty przerobu mięsa mogą być czynne w dni bezmięsne, jeżeli w tych dniach nie są dostępne dla odbiorców.

§ 7. Stołówki mogą otrzymywać w dni bezmięsne podroby, pochodzące z uboju zwierząt ze świadczeń rzeczowych, i wydawać potrawy z tych podrobów.

§ 8. Minister Aprowizacji i Handlu może wyznaczyć inne dni tygodnia jako bezmięsne zamiast wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, jeżeli szczególne względy gospodarcze będą za tym przemawiać. Powyższe uprawnienia może Minister Aprowizacji i Handlu przekazać wojewodom.

§ 9. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia (sprzedawca, nabywca, konsument) będą karani w myśl art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9 poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12 poz. 63), aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 500.000 zł lub jedną z tych kar przez władze administracji ogólnej I instancji. Ponadto orzec można przepadek przedmiotów, wprowadzonych do obrotu lub przeznaczonych do spożycia wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia. Przedmioty te przeznacza się na reglamentowane wyżywienie ludności.

Trzykrotne ukaranie stanowi podstawę do odebrania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa na podstawie art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53 poz. 468).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1946 r. w sprawie ograniczenia spożycia potraw mięsnych w przedsiębiorstwach przemysłu gastronomicznego i gospodniego oraz ograniczenia obrotu handlowego mięsem i jego przetworami, pochodzącymi z uboju zwierząt rzeźnych (Dz. U. R. P. Nr 9 poz. 68).

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

335.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW
z dnia 10 maja 1946 r.
o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156, z dnia 7 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż może odbywać się wyłącznie na zasadach podanych w niniejszym rozporządzeniu

§ 2 1. Ustala się następującą najniższą dopuszczalną wysokość procentową przemiału:
a) dla żyta — 90%.
b) dla pszenicy — 80%.
c) dla jęczmienia i innych zbóż na kaszę — 70%.

2. Minister Aprowizacji i Handlu może:
a) zezwolić na przemiał procentowo niższy, aniżeli wzkazany w ust. 1, przemiał ten będzie dokonywany w określonych młynach i dla ściśle określonych celów (wyżywienie dzieci chorych itp.),
b) określić uprawnionych do sprzedaży mąki pochodzącej z takiego przemiału

§ 3. Rozkurz wraz z doczyszczeniem zboża nie może być wyższy niż 4% przemielonego zboża.

§ 4. 1. Wszelkie produkty uboczne, pochodzące z przemiału, jak otręby, łuski i inne odpadki, podlegają wraz z produktami głównymi przemiału wydaniu właścicielowi zboża, oddanego do przemiału, z zastrzeżeniem przepisów §§ 5 i 6.

2. Produkty główne i uboczne, pochodzące z przemiału zboża na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych, stanowią własność Państwa.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie pobierają za przemiał (przemiał zwykły) opłaty tylko w naturze (miarki) i w wysokości:
a) od 100 kg przemielonego żyta — 14 kg ziarna,
b) od 100 kg innego zboża — 16 kg ziarna.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są odstąpić na rzecz Państwa do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach urzędowych:
a) z każdych pobranych 14 kg (ust. 1 pkt a) — 4 kg,
b) z każdych pobranych 16 kg (ust. 1 pkt b) — 6 kg.

3. Resztę zboża, pochodzącego z opłat w naturze, po przekazaniu części należnej Państwu (ust. 2), obowiązane są przedsiębiorstwa młynarskie odstąpić do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach wolnorynkowych, ustalonych przez wojewódzkie komisje notowań cen.

§ 6. 1. Rolnikom (posiadaczom gospodarstw rolnych) służy prawo przemiału ulgowego na podstawie zezwolenia właściwego zarządu gminnego w wysokości 100 kg zboża na jedno gospodarstwo miesięcznie lub 300 kg jednorazowo kwartalnie.

2. Zarząd gminny prowadzi rejestr wydanych zezwoleń na przemiał ulgowy z załączonymi do niego odpisami udzielonych zezwoleń.

3. Opłaty w naturze (miarki) za przemiał ulgowy wynoszą:
a) od 100 kg żyta — 11 kg ziarna,
b) od 100 kg innego zboża — 13 kg ziarna.

4. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są odstąpić na rzecz Państwa do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach urzędowych:
a) z każdych pobranych 11 kg (ust. 3 pkt. a) — 4 kg ziarna,
b) z każdych pobranych 13 kg (ust. 3 pkt b) 6 kg ziarna.

5. Przepis § 5 ust. 3 co do reszty zboża pochodzącego z miarek należnych przedsiębiorstwu młynarskiemu stosuje się odpowiednio.

§ 7. 1. Najwyższe dopuszczalne opłaty za przemiał zboża na zlecenie władz aprowizacyjnych (przemiał urzędowy) wynoszą:

a) od 100 kg żyta lub pszenicy przy przemiale na mąkę razową 96% — zł 80.
b) od 100 kg żyta przy przemiale na mąkę 90% i 6 kg otrąb — zł 80.—.
c) od 100 kg jęczmienia lub innego zboża przy przemiale na kaszę 70% i 26 kg otrąb — zł 80.—.
d) od 100 kg żyta lub pszenicy przy przemiale na mąkę pytlową 80% i 16 kg otrąb — zł 80.—.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są w pierwszej kolejności do przemiału zboża na zlecenie władz aprowizacyjnych.

3. Minister Aprowizacji i Handlu może wyżej wymienioną opłatę za przemiał obniżyć dla poszczególnych kategorii młynów, które ze względu na wysoki stopień zmechanizowania produkcji bądź inne warunki lokalne mają niższą rzeczywistą kalkulację kosztów przemiału.

§ 8. Minister Aprowizacji i Handlu ustala:
1) tryb zgłaszania i zakupywania miarek oraz zapłaty za nie,
2) tryb przyjmowania do przemiału zboża od władz wojskowych i sposób rozrachunku z tymi władzami.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są prowadzić prawidłowe księgi handlowe oraz specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:
a) nazwiska i adresu osób, które oddały zboże do przemiału,
b) rodzaju zbóż i procentu przemiału,
c) ilości zboża przyjętego do zwykłego (§ 5), ulgowego (§ 6) i urzędowego (§ 7) przemiału,
d) ilości zboża przyjętego do przemiału od wojska,
e) kwoty pobranych opłat przemiałowych w gotówce (§ 7),
f) opłat pobranych w naturze z podziałem na części miarek pobranych na rzecz Państwa oraz na rzecz młyna,
g) rozkurzu,
h) ilość wytworzonych produktów głównych i ubocznych, stanowiących własność Państwa.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są przechowywać dowody, uzasadniające księgowanie pozycji księgowych, wskazanych w ust. 1 lit. c.

§ 10. Kontrolę nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia i zarządzeń wydanych na jego podstawie przeprowadzają urzędy wojewódzkie przez swych kontrolerów i przez obywatelskie komisje kontrolne, których tryb powoływania ustali Minister Aprowizacji i Handlu.

§ 11. Minister Aprowizacji i Handlu może ustalić co do przedsiębiorstw młynarskich nie prowadzących ksiąg handlowych lub przemiałowych prawidłowo lub rzetelnie ryczałtową ilość zboża, która ma być zdawana miesięcznie, jako część miarek przypadająca na rzecz Państwa po cenach urzędowych. Uprawnienia swoje wynikające z powyższego przepisu Minister Aprowizacji i Handlu może przekazać władzom podległym.

§ 12. Upoważnia się Ministra Aprowizacji i Handlu do wprowadzenia ograniczeń przemiału, jeżeli tego będzie wymagała akcja ściągania świadczeń rzeczowych zbóż.

§ 13. Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia lub zarządzeń wydanych na jego podstawie, podlega karze z art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolneia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49 i Nr 12, poz. 63).

§ 14. Uchyla się rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w przedmiocie przemiału zbóż.

§ 15. Do czasu wydania wykonawczych zarządzeń na podstawie niniejszego rozporządzenia utrzymuje się w mocy zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu wydane na podstawie rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów w sprawie przemiału zbóż.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

336.

ROZPORZĄDZENIE

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 22 maja 1946 r.

w sprawie Państwowej Komisji Lokalowej i wojewódzkich komisyj lokalowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 157, z dnia 7 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 28 ust. 3 i art. 30 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) zarządzam, co następuje:

§ 1. W skład Państwowej Komisji Lokalowej wchodzą:
a) przewodniczący, wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów,
b) zastępca przewodniczącego, wyznaczony przez Dyrektora Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej,
c) siedmiu członków wyznaczonych po jednym przez Ministrów: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

§ 2. Państwowa Komisja Lokalowa rozpoznaje sprawy należące do jej właściwości z własnej inicjatywy lub na wniosek:
a) urzędów państwowych i samorządowych oraz instytucji użyteczności publicznej skierowany przez właściwą władzę naczelną,
b) wojewódzkich rad narodowych i ich prezydiów.

§ 3. 1. Państwowa Komisja Lokalowa może w drodze nadzoru, po porozumieniu się z właściwą wojewódzką radą narodową, uchylić decyzję władzy kwaterunkowej lub komisji lokalowej, jeżeli decyzja ta narusza interesy państwowe.

2. Państwowa Komisja Lokalowa może wstrzymać wykonanie decyzji władzy kwaterunkowej, lub wojewódzkiej komisji lokalowej, jeżeli niewstrzymanie mogłoby spowodować niepowetowaną szkodę dla interesów państwowych.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Lokalowej w przypadkach nie cierpiących zwłoki może wstrzymać wykonanie decyzji władzy kwaterunkowej lub wojewódzkiej komisji lokalowej i przedstawić swe zarządzenie do rozpoznania na najbliższym posiedzeniu Państwowej Komisji Lokalowej.

§ 4. 1. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej wchodzi:
a) wojewoda lub jego przedstawiciel jako przewodniczący,
b) członek delegowany przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej jako zastępca przewodniczącego,
c) sędzia wyznaczony przez prezesa właściwego sądu apelacyjnego,
d) delegat wojewódzkiej władzy budowlanej,
e) delegat dowódcy właściwego okręgu wojskowego.

2. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej dla m. st. Warszawy wchodzi: jako przewodniczący — przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów, zaś jako zastępca przewodniczącego — przedstawiciel prezydenta miasta. Poza tym w skład komisji wchodzą po jednym delegaci:
a) Ministra Odbudowy,
b) Ministra Obrony Narodowej,
c) Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

3. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej dla miasta Łodzi wchodzi prezydent miasta lub jego przedstawiciel jako przewodniczący, członek delegowany przez prezydium miejskiej rady narodowej jako zastępca przewodniczącego oraz delegaci władz wymienionych w ust. 1 lit. c—e.

§ 5. 1. Komisję lokalową zwołuje przewodniczący.

2. Uchwały komisji lokalowej zapadają większością głosów w obecności co najmniej ½ składu jej członków, w tej liczbie przewodniczącego lub jego zastępcy. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. 1. Biuro Państwowej Komisji Lokalowej wchodzi w skład Prezydium Rady Ministrów.

2. Biuro wojewódzkiej komisji lokalowej wchodzi w skład urzędu wojewódzkiego, a w mieście stołecznym Warszawie oraz Łodzi — w skład zarządu miejskiego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

337.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1946 r.

w sprawie ograniczenia obrotu wyrobami cukierniczymi.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 24, poz. 158. z dnia 7 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Zabrania się dokonywania wszelkich obrotów wyrobami cukierniczymi (ciastka, torty, pączki, faworki, pierniki i ciasta) we wtorki, środy, czwartki i piątki każdego tygodnia w przedsiębiorstwach przemysłu gastronomicznego i gospodniego, stołówkach, sklepach żywnościowych, straganach oraz wszelkich przedsiębiorstwach handlowych.

§ 2. Zakaz powyższy nie dotyczy obrotu ciast (bułki) wypieczonych z mąki pszennej nie niżej 80% bez domieszki tłuszczów, cukru i mleka.

§ 3. Przedsiębiorstwami przemysłu gastronomicznego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 322).

Przedsiębiorstwami przemysłu gospodniego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są przedsiębiorstwa wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 września 1938 r. w sprawie prowadzenia przemysłu gospodniego (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 540).

§ 4. Władze administracji ogólnej I instancji (w m. st. Warszawie i m. Łodzi zarządy miejskie) mogą wyznaczyć inny dzień w tygodniu zamiast dnia wskazanego w § 1, jeżeli na ten dzień przypada dzień świąteczny, przedświąteczny albo targowy w danej miejscowości.

§ 5. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia (sprzedawca, nabywca, konsument) będą karani w myśl art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 500.000 zł lub jedną z tych kar przez władze administracji ogólnej pierwszej instancji.

Ponadto orzec można przepadek przedmiotów wprowadzonych do obrotu lub przeznaczonych do spożycia wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia.

Przedmioty te przeznacza się na reglamentowane wyżywienie ludności.

Orzeczenie karne władz administracyjnych będzie ogłoszone na koszt skazanego w pismach.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

338.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 czerwca 1946 r.

w sprawie unormowania obrotu mięsem, wędlinami i innymi wyrobami wędliniarskimi.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 159) z dnia 7 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolena Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Mięso, pochodzące z uboju zwierząt rzeźnych przeznaczone do obrotu, może być sprzedawane w następujących miejscach sprzedaży:

1) halach mięsnych (hurt),
2) sklepach rzeźniczych (jatkach),
3) sklepach (jatkach) z mięsem końskim,
4) tanich jatkach.

2. Zezwala się na sprzedaż dziczyzny w kawałkach i bitego ptactwa oskubanego w miejscach sprzedaży przewidzianych w ust. 1.

§ 2. Wyrób wędlin oraz innych wyrobów wędliniarskich, przeznaczonych do obrotu, może odbywać się wyłącznie w wytwórniach wędliniarskich lub wytwórniach przetworów mięsnych.

§ 3. 1. Wędliny oraz inne wyroby wędliniarskie, przeznaczone do obrotu, muszą być przez wytwórców zaopatrzone we własne plomby firmowe.

2. Na żądanie władz administracyjnych i właściwych organów kontrolnych dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku, sprzedawcy winni wykazać się dowodami zakupu i pochodzenia wędlin oraz innych wyrobów wędliniarskich.

§ 4. Zabrania się wytwarzania i obrotu następującymi rodzajami wędlin i wyrobami wędliniarskimi:

kiełbasa serbska	rolada ozorowa
„ moskiewska	„ z prosięcia
„ tyrolska	„ francuska
„ litewska	„ ryjkowa
„ królewska	„ figowa
„ węgierska	salami włoskie
„ krakowska sucha	„ węgierskie
„ jałowcowa	„ niemieckie
„ krajana sucha	polędwica łososiowa
„ krajana surowa	słonina węgierska
„ wiejska sucha	boczek faszerowany
kiełbaski dwudziestki	schab pieczony
„ dziesiątki	zylc
„ piątki	

§ 5. Zezwala się na wytwarzanie oraz dopuszcza się do obrotu następujące rodzaje wędlin i wyrobów wędliniarskich o oznaczonej zawartości składników odżywczych:

	wieprzowiny chudej	tłuszczu	wołowiny
kiełbasa popularna o zawartości	70 %	5 %	25 %
„ zwyczajna „	65 %	25 %	10 %
„ krakowska „	90 %	5 %	5 %
„ serdelowa „	55 %	30 %	15 %
„ metka „	90 %	5 %	5 %
„ mortadel i parówki o zawartości	90 %	5 %	5 %

kiszka podgardlana	**o zawartości:**	**wołowe kołduny, wątroba, głowizna, nogi, kasza**
„ wątrobiana	**„**	**wątroba. kasza 20 % tłuszczu twardego z karków nietopnistych**
„ kaszana	**„**	**kasza, krew, produkty poubojowe**
salceson włoski	**„**	**krew, głowizna, skórki, nóżki, ozorki, serca**
„ krwisty	**„**	**„ „ „**
boczek wędzony	**wygląd i jakość**	**zwyczajna handlowa bez domieszek**
słonina wędzona	**„ „ „**	**handl. bez dom.**
szynki	**„ „ „**	**„ „**
polędwica	**„ „ „**	**„ „**

§ 6. 1. Warunki, na jakich dozwolony jest obrót i wprowadzenie w obieg dla spożycia mięsa, wędlin i wyrobów wędliniarskich oraz warunki, jakim muszą odpowiadać wytwarzanie wędlin i miejsca sprzedaży wszystkich powyższych artykułów, określa rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92. poz. 643), o ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

2. Obrót wędlinami i innymi wyrobami wędliniarskimi przeznaczonymi do spożycia, mięsem zwierząt rzeźnych, dziczyzną w kawałkach oraz bitym ptactwem oskubanym w handlu okrężnym na drogach, ulicach, podwórzach, w lokalach publicznych oraz prywatnych, jak również obrót tymi produktami na targowiskach, rynkach, straganach i kioskach ulicznych jest wzbroniony, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 40 ust. 2 wyżej powołanego rozporządzenia.

§ 7. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), aresztem do 6 miesięcy i grzywny do 500.000 zł lub jedną z tych kar przez władze administracji ogólnej pierwszej instancji.

Ponadto orzec można przepadek przedmiotów wprowadzonych do obrotu lub przeznaczonych do spożycia wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia. Przedmioty te przeznacza się na reglamentowane wyżywienie ludności.

Orzeczenie karne władz administracyjnych będzie ogłoszone na koszt ukaranego w pismach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

339.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 czerwca 1946 r.

o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 167 z dnia 18 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 3 pkt b) dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1. Główny Urząd Pomiarów Kraju posiada wyłączne uprawnienie uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych, sporządzanych w wyniku czynności pomiarowych, co nie narusza uprawnień wynikających z przepisu art. 11 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454).

§ 2. Główny Urząd Pomiarów Kraju może swoje uprawnienia, określone w § 1, przekazać innym urzędom i instytucjom państwowym, które wykonują pomiary stosowane.

§ 3. Nadanie uprawnień stosownie do § 2 następuje na wniosek urzędu lub instytucji państwowej. We wniosku należy podać:

1) motywy uzasadniające konieczność uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych, sporządzanych przez urząd lub instytucję państwową,
2) stanowisko służbowe, do którego będzie przywiązane uprawnienie uwierzytelniania planów i dokumentów w imieniu urzędu lub instytucji.

Osoby obejmujące to stanowisko powinny odpowiadać warunkom dla pierwszej kategorii urzędników państwowych oraz posiadać wykształcenie miernicze wyższe lub średnie oraz dłuższą praktykę.

§ 4. Urzędy i instytucje, którym zostanie nadane prawo uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych na mocy § 2, będą podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

§ 5. Przepisy szczegółowe regulujące sposób wykonania przepisów §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia wyda Główny Urząd Pomiarów Kraju.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

340.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 4 maja 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego w sprawie organizacji, sposobu pełnienia służby, zakresu i sposobu przeszkolenia Straży Obywatelskiej oraz przepisów dyscyplinarnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 152, z dnia 6 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 16 dekretu z dnia 1 marca 1946 r. o Straży Obywatelskiej na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 71) zarządza się, co następuje:

§ 1. Straż Obywatelska podlega bezpośrednio właściwemu miejscowo komendantowi jednostki Milicji Obywatelskiej.

§ 2. Komendantem Straży Obywatelskiej jest właściwy miejscowo przełożony gminy, który te czynności może w porozumieniu z właściwym komendantem Milicji Obywatelskiej zlecić innej osobie.

§ 3. Straż Obywatelska pełni służbę na podstawie instrukcji i zarządzeń wydawanych przez organa Milicji Obywatelskiej.

§ 4. Członkowie Straży Obywatelskiej w czasie pełnienia służby noszą biało- czerwoną opaskę na lewym ramieniu. Na białym tle opaski winien znajdować się napis S. O. (Straż Obywatelska), naszyty czerwonymi literami, oraz pieczęć urzędowa zarządu gminnego lub miejskiego.

§ 5. Członkom Straży Obywatelskiej wydaje broń Milicja Obywatelska.

§ 6. Broń i opaski wymienione w § 4 winny być po służbie złożone na posterunkach gminnych Milicji Obywatelskiej, a we wsiach, w których nie ma posterunków, broń należy składać u sołtysa lub wójta.

§ 7. Sołtys lub wójt są odpowiedzialni za przechowywanie złożonej u nich broni i jej konserwację.

§ 8. Kontrola nad posiadaną przez Straż Obywatelską bronią należy do Milicji Obywatelskiej.

§ 9. Przeszkolenie Straży Obywatelskiej winno obejmować zaznajomienie się z zasadniczymi przepisami o ochronie spokoju i porządku publicznego oraz służby wartowniczej i zasadniczymi przepisami obchodzenia się z bronią. Komendant Główny Milicji Obywatelskiej wyda odpowiednie instrukcje, określające bliżej zakres i sposób przeszkolenia członków Straży Obywatelskiej.

§ 10. Komendantom Straży Obywatelskiej oraz komendantom wojewódzkim i powiatowym Milicji Oby-

watelskiej służy prawo dyscyplinarnego karania członków Straży Obywatelskiej za wykroczenia służbowe w ramach przepisów dotyczących karania szeregowych Milicji Obywatelskiej. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się na wniosek właściwego komendanta Straży Obywatelskiej lub z własnej inicjatywy odnośnego komendanta Milicji Obywatelskiej. Komendanci powiatowi Milicji Obywatelskiej podają do wiadomości właściwym starostom wykazy osób ukaranych z podaniem rodzaju wykroczenia i wysokości kary.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Ziem Odzyskanych
Jan Wasilewski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

341.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 kwietnia 1946 r.

w sprawie dalszego przedłużenia terminu składania wniosków o rehabiliację osób wpisanych do drugiej, trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 124 z dn. 23. V. 1946.)

Na podstawie art. 11 ust. (2) ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17 poz. 96) zarządzam co następuje:

§ 1. Termin składania we właściwym sądzie wniosku o rehabilitację, ustalony w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 maja 1945 r. w sprawie rehabilitacji osób wpisanych do drugiej, trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta (Dz. U. R. P. Nr 21 poz. 130), a przedłużony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 192), przedłuża się do dnia 31 lipca 1946 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1945 r.

wz. Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

342.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 28 maja 1946 r.

o utworzeniu Biura Odbudowy Portów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 171 z dnia 18 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 2 pkt 3, art. 3 i art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 13) zarządzam, co następuje:

§ 1. Tworzy się Biuro Odbudowy Portów z siedzibą w Gdańsku.

§ 2. Do zakresu działania Biura Odbudowy Portów należy:

a) odbudowa zniszczeń wojennych w morskich portach handlowych i na wybrzeżu;
b) oczyszczenie wód portowych i dróg żeglugowych z wraków i innych przeszkód w nawigacji;
c) inne roboty w portach i na wybrzeżu, zlecone przez Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 3. Biuro Odbudowy Portów jest organem Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego i podlega bezpośrednio temu Ministerstwu.

§ 4. Na czele Biura Odbudowy Portów stoi Dyrektor, którego powołuje i zwalnia Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego. Zastępcą Dyrektora jest Naczelny Inżynier, którego powołuje i zwalnia Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego na wniosek Dyrektora Biura Odbudowy Portów.

§ 5. Prace Biura Odbudowy Portów wykonywane są według planów i wytycznych, zatwierdzonych przez Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 6. Wszelkie projekty robót Biuro Odbudowy Portów uzgadnia bezpośrednio z Głównym Urzędem Morskim oraz z urzędami i instytucjami, na rzecz których roboty są wykonywane.

§ 7. Organizację Biura Odbudowy Portów określi statut nadany przez Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

343.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1946 r.

o przesunięciu terminu pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 138 z dnia 31 maja 1946 r.)

Na podstawie art. 11 ust. 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 11) zarządzam, co następuje:

§ 1. Termin pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., ustalony w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63) na dzień 15 października 1946 r., przesuwa się na dzień 15 grudnia 1946 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

344.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1946 r.

o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 172 z dnia 18 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 4, 7 ust. 2 i 11 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do czasu unormowania stosunków gospodarczych ustala się w sposób jednolity dla poszczególnych kategoryj uprawnionych wysokość świadczeń rentowych:

a) z ubezpieczenia emerytalnego robotników, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 301, 302, 303, 304 ust. 3 i 311 ust. 2 tej ustawy, oraz świadczeń, przyznanych na podstawie przepisów dzielnicowych i okupacyjnych, które obowiązywały na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego;
b) z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 300 tej ustawy;
c) z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych, unormowanego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych z uwzględnieniem art. 160 i 161 tego rozporządzenia.

§ 2. 1. Renta dla ubezpieczonego w ubezpieczeniu emerytalnym robotników wynosi 1.000 zł miesięcznie, zaś w ubezpieczeniu emerytalnym pracowników umysłowych 1.200 zł miesięcznie.

2. Pobierający rentę, który potrzebuje stałej pomocy i opieki innych osób, otrzymuje dodatek za bezradność w wysokości 50% renty, ustalonej w ust. 1.

3. Dodatek na dziecko wynosi 20% renty, ustalonej w ust. 1.

4. Ubezpieczonym, których zarobek zaliczony do ubezpieczenia emerytalnego w czasie do dnia 1 września 1939 r. wynosił przeciętnie ponad 300 zł miesięcznie, podwyższa się ustaloną w ust. 1 rentę o 50 zł za każde pełne 50 zł, o które zarobek ten przewyższał kwotę 300 zł.

5. Przy wymiarze rent na warunkach, przewidzianych w art. 38-a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, przyjmuje się jako kwotę wzrostu renty $^{5}/_{12}$% renty, ustalonej w ust. 1, za każdy miesiąc ubezpieczenia.

§ 3. Zaopatrzenie inwalidzkie, przewidziane w art. 302 i 303 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym i zaopatrzenie, przewidziane w art. 160 i 161 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wynosi 900 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Renta z ubezpieczenia emerytalnego dla rodziny, pozostałej po zmarłym ubezpieczonym, wynosi 40% renty ubezpieczonego łącznie dla wszystkich uprawnionych do tej renty, a ponadto dla każdego uprawnionego 20% renty ubezpieczonego. W ten sam sposób ustala się wysokość zaopatrzeń wdowich i sierocych.

2. Za podstawę obliczenia renty rodziny ubezpieczonego przyjmuje się rentę ubezpieczonego bez dodatków, przewidzianych w § 2 ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Rentę dla ubezpieczonego z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych wymierza się w zależności od stopnia utraty zdolności do zarobkowania.

2. Podstawę wymiaru renty stanowi zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł, a dla ubezpieczonych w wieku poniżej 18 lat do ukończenia tego wieku — 2.000 zł.

3. Dodatek na dziecko wynosi 10% podstawy wymiaru, dodatek za bezradność $^{1}/_{3}$ podstawy wymiaru.

4. Renta wypadkowa dla ubezpieczonego łącznie z dodatkiem na dzieci nie może przekraczać podstawy wymiaru.

§ 6. 1. Jeżeli po upływie więcej niż 2 lat od wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową niezdolność do zarobkowania wynosi 20% lub mniej, rentę wypadkową dla ubezpieczonego zamienia się na jednorazową odprawę w wysokości 24-miesięcznej renty.

2. Osobom, pobierającym renty w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, odprawy mogą być wypłacone najwcześniej po upływie 6 miesięcy od tego dnia.

§ 7. 1. Renta powypadkowa dla rodziny, pozostałej po ubezpieczonym, wynosi łącznie dla wszystkich uprawnionych do renty 20% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2, a ponadto dla każdego uprawnionego 10% podstawy wymiaru.

2. Renta powypadkowa dla rodziny nie może przekraczać podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 8. 1. Osoby, pobierające renty wypadkowe wskutek wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową, jeżeli wypadek lub zachorowanie nastąpiły po dniu 31 stycznia 1946 r., otrzymują w razie utraty co najmniej 50% zdolności do zarobkowania dodatek w wysokości połowy różnicy między rentą, wymierzoną od postawy wymiaru zasiłku chorobowego, a rentą, wymierzoną na podstawie § 5 ust. 2. Dodatek ten wypłaca się najdalej w ciągu jednego roku od dnia wygaśnięcia prawa do zasiłku chorobowego; może on być wypłacony z góry jednorazowo, jeżeli stopień utraty zdolności do zarobkowania zostanie ustalony na czas trwania prawa do tego dodatku.

2. Do wymienionego w ust. 1 dodatku mają również prawo osoby, pobierające renty powypadkowe, o ile zachodzą warunki, określone w ust. 1. Dodatek ten wypłaca się na zasadach, ustalonych w ust. 1, przy czym przewidziany tam termin roczny biegnie od dnia śmierci ubezpieczonego.

§ 9. 1. Renta, ulegająca zmniejszeniu z powodu pobierania drugiej renty z ubezpieczeń społecznych, może być zmniejszona najwyżej o połowę.

2. Przy zbiegu uprawnień do dodatku za bezradność z ubezpieczenia emerytalnego i z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych wypłaca się tylko dodatek za bezradność z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych.

§ 10. 1. Za podstawę wymiaru jednorazowej zapomogi pośmiertnej (zasiłku pogrzebowego), jednorazowej odprawy z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych oraz zwrotu składek z powodu zamążpójścia, wpłaconych po dniu 1 września 1939 r., przyjmuje się zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł. Dla zwrotu składek, wpłaconych do dnia 1 września 1939 r., stosuje się mnożnik 15-to krotny.

2. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy dla wdowy z powodu ponownego zamążpójścia przyjmuje się w ubezpieczeniu emerytalnym — 50% renty ubezpieczonego, zaś w ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych — 25% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 11. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do świadczeń periodycznych, których płatność przypada po dniu 30 czerwca 1946 r. i do świadczeń jednorazowych, które będą wypłacone po tym dniu.

2. Wypłacone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zaliczki na świadczenia uważa się za świadczenia, przewidziane w przepisach prawnych, wymienionych w § 1. Wysokość świadczeń periodycznych, przysługujących za okresy do dnia 1 lipca 1946 r., ustala się na podstawie zasad, stosowanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z tym, że do okresów przed 1 października 1945 r. stosuje się stawki, obowiązujące od tej daty.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

345.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ZDROWIA I PRZEMYSŁU

z dnia 26 marca 1946 r.

o higienie pracy w zakładach przemysłu włókienniczego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 151, z dnia 6 czerwca 1946 r.)

Na podstawie art. 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt. a i ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 325) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pomieszczenia pracy w chłodnej porze powinny być ogrzewane. Temperatura nie powinna być niższa niż 12°C do 18°C w zależności od wysiłku, jakiego wymaga dany rodzaj pracy.

§ 2. Pomieszczenia i stanowiska pracy powinny mieć dostateczne naturalne oświetlenie dzienne. O zmroku i w nocy należy stosować oświetlenie sztuczne o wystarczającej dla danego rodzaju pracy jasności zarówno ogólne, jak i indywidualne dla poszczególnych stanowisk pracy. Inspektor pracy może zezwolić już istniejącym zakładom pracy o niedostatecznym naturalnym oświetleniu dziennym na stosowanie oświetlenia sztucznego także w ciągu dnia.

§ 3. Mechaniczna obróbka włókna czy tkanin (międlenie, trzepanie, szarpanie itp.), przy której wydziela się większa ilość pyłu, powinna odbywać się w zamkniętych aparatach z urządzeniem wyciągowym do pyłu.

§ 4. Obróbka ręczna włókna czy tkanin (czesanie, wytrząsanie itp.), przy której powstaje większa ilość pyłu, powinna odbywać się przy miejscowych wyciągach (ekshaustorach) do pyłu w miejscu jego powstania.

§ 5. W pomieszczeniach, w których przy obróbce wydziela się para, jak przy gotowaniu, praniu, farbowaniu itp., w celu zapobieżenia powstawaniu mgły, niezależnie od skutecznej wentylacji dachowej, urządzone powinny być nad źródłami parowania okapy, połączone ze sprawnie działającym ciągiem kominowym. Jeżeli taka naturalna wentylacja nie wystarcza, należy zastosować wtłaczanie powietrza nagrzanego.

§ 6. W pomieszczeniach, w których przy produkcji powietrza nagrzewa się lub gdzie procesy produkcyjne wymagają określonej temperatury, powinny znajdować się w miejscach widocznych termometry. W razie nadmiernego gorąca należy uruchamiać wentylację naturalną lub mechaniczną.

§ 7. W pomieszczeniach pracy, w których powietrze przy procesach produkcyjnych nagrzewa się i nadmiernie nasyca się wilgocią lub produkcja wymaga wysokiej temperatury i dużej wilgotności powietrza, powinny być w widocznych miejscach umieszczone higrometry. Temperatura powietrza takich pomieszczeń nie może przekraczać 25° (według termometru mokrego, jeżeli temperatura powietrza zewnętrznego w lecie nie jest wyższa) a różnica między termometrami suchym i mokrym musi wynosić co najmniej 1,5°.

§ 8. W razie przekroczenia norm określonych w § 7 należy zaprzestać sztucznego nasycania powietrza wilgocią i obniżyć odpowiednio jego temperaturę.

§ 9. Prócz instalacji wentylacyjnej powinny znajdować się w takich pomieszczeniach odpowiednie urządzenia do zwalczania bezruchu powietrza. Szybkość przepływu powietrza ma wynosić około 0,7 m/sek.

§ 10. Przygotowywanie chemikaliów (mieszanie, przelewanie i innego rodzaju czynności), przy których wydzielają się pary, gazy i pył, powinno odbywać się w oddzielonych od ogólnych pomieszczeniach pracy. Należy dążyć do zmechanizowania tych czynności i przeprowadzania ich w zamkniętych aparatach. Jeżeli jest to niemożliwe, powinni pracownicy przy tych czynnościach używać odpowiedniego sprzętu ochrony osobistej.

§ 11. Wanny i kadzie, zawierające rozczyny, które wydzielają lotne, drażniące, duszące i trujące substancje, powinny posiadać wyciągi miejscowe lub okapy z wyciągami.

§ 12. Podłogi w pomieszczeniach, w których praca odbywa się na mokro, powinny być nienasiąkliwe, ścisłe, szczelne z odpowiednimi spadkami do krytych rowków. W miejscach, w których robotnicy przy pracy stoją lub siedzą, powinny być ułożone na podłodze drewniane kratki lub pomosty utrzymywane stale w porządku i nie zagrażające bezpieczeństwu.

§ 13. Maszyny (np. selfaktory), przy których ruchu rozpryskuje się smar, powinny mieć zabezpieczenia przeciwko rozpryskiwaniu, a pracownicy — pracować w odzieży ochronnej.

§ 14. Umywalnie powinny posiadać co najmniej 1 kurek na dziesięciu pracowników, a przy pracach brudzących — 1 kurek na pięciu pracowników i ciepłą wodę. Tam, gdzie zachodzi potrzeba mycia nóg, powinny być odpowiednie urządzenia.

§ 15. Przy oddziałach, w których panuje wysoka temperatura lub wilgotność, ustępy powinny być połączone krytymi przejściami z pomieszczeniami pracy; ustępy te w porze zimowej powinny być ogrzewane.

§ 16. Pracownicy zatrudnieni przy pracach mokrych lub z płynami żrącymi powinni pracować w odzieży ochronnej.

§ 17. W zakładach pracy powinna być specjalna obsługa, obowiązana do utrzymywania w należytym porządku pomieszczeń pracy, jak również ustępów, umywalni, szatni itd.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr

346.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW ODBUDOWY I ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 25 lutego 1946 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie naprawy budynków uszkodzonych wskutek wojny.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 10, poz. 72, z dnia 30 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 6 ust. (3) i 12 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym użyto wyrażenia „dekret", należy przez nie rozumieć dekret z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

2. Gruntowną naprawą w rozumieniu art. 6 ust. (1) dekretu jest naprawa, która obejmuje co najmniej:
1) wymianę w całości lub w przeważającej części: podłóg, futryn, ram okiennych i drzwi z futrynami — na nowe oraz odbicie i uzupełnienie większości tynków albo
2) wymianę albo uzupełnienie części konstrukcyjnych budynku lub jego części albo
3) roboty budowlane, których koszt przekracza 20% całkowitych kosztów wzniesienia danego budynku albo jego części.

Tryb i warunki zwalniania lokali od ograniczeń.

§ 2. 1. Właściciel budynku, uszkodzonego wskutek wojny, który zamierza przystąpić do gruntownej naprawy budynku w celu doprowadzenia go w całości lub w części do stanu używalności, zwraca się do władzy budowlanej I instancji o stwierdzenie, że projektowana naprawa jest naprawą gruntowną.

2. W podaniu należy określić: zakres i rodzaj naprawy, ilość i rodzaj lokali, które mają być doprowadzone do stanu używalności, rozmieszczenie ich na poszczególnych kondygnacjach budynku, powierzchnię użytkową lokali i ich kubaturę. Do podania należy dołączyć kosztorys naprawy.

§ 3. 1. Władza budowlana zarządzi komisyjne oględziny budynku zawiadamiając o ich terminie właściciela lub osobę jego prawa reprezentującą. W oględzinach biorą udział przedstawiciele władzy budowlanej, przedstawiciel władzy mieszkaniowej I instancji oraz, w razie zgłoszenia się, właściciel lub osoba prawa jego reprezentująca.

2. W protokóle oględzin stwierdzony zostanie stan budynku, bądź jego części, która ma być naprawiona, zarówno ze stanowiska budowlanego, jak i zaludnienia.

§ 4. Władza budowlana, biorąc pod uwagę wynik oględzin komisyjnych, wydaje orzeczenie, w którym stwierdza, czy zamierzona naprawa budynku jest naprawą gruntowną. Po wydaniu tego orzeczenia władza mieszkaniowa wstrzyma wydawanie nakazów kwaterunkowych na podlegający naprawie budynek lub jego część.

§ 5. Zwolnienie lokali od ograniczeń, wymienionych w art. 6 ust. (1) dekretu, następuje w drodze stwierdzenia przez władzę budowlaną w orzeczeniu, że lokale zostały doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy.

§ 6. Doprowadzenie lokalu do stanu używalności bez uprzedniego uzyskania orzeczeń władzy budowlanej, wymienionych w § 4 i § 5, nie daje prawa do ulg przewidzianych w art. 6 ust. (1) dekretu.

§ 7. Jeżeli właściciel budynku, po otrzymaniu orzeczenia stwierdzającego, że zamierzona przez niego naprawa jest gruntowna (§ 4), wystąpi o udzielenie pożyczki z funduszów państwowych na naprawę, władza mieszkaniowa może zgłosić w instytucji finansowej wniosek o uzależnienie udzielenia pożyczki od pozosta-

wienia do jej dyspozycji w budynku naprawionym dokładnie określonych lokali. Łączna powierzchnia użytkowa lokali, stanowiących przedmiot wniosku, nie może być w stosunku do całej powierzchni naprawionych lokali wyższa, niż to wynika ze stosunku połowy sumy pożyczki z funduszów państwowych do ogólnych kosztów gruntownej naprawy, przyjętych za podstawę przy udzielaniu pożyczki.

§ 8. 1. Nakazy kwaterunkowe na lokale pozostawione do dyspozycji władzy mieszkaniowej można wydawać nie wcześniej, niż po stwierdzeniu przez władzę budowlaną, że lokale zostały doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy (§ 5).

2. Jeżeli władza mieszkaniowa nie wyda w ciągu 30 dni od terminu określonego w ust. 1 nakazu kwaterunkowego w stosunku do któregokolwiek z lokali pozostawionych do jej dyspozycji, traci ona prawo dysponowania tym lokalem, a prawo to przechodzi na właściciela budynku lub na osoby, które dokonały naprawy na rachunek właściciela.

§ 9. Najemca lokalu, który za zgodą właściciela budynku bądź w jego nieobecności zamierza przystąpić do gruntownej naprawy lokalu w celu doprowadzenia go do stanu używalności, może uzyskać zwolnienie go od ograniczeń przewidzianych w przepisach o publicznej gospodarce lokalami — przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 1—6 niniejszego rozporządzenia.

Odebranie właścicielowi prawa przeprowadzenia naprawy.

§ 10. 1. Władza budowlana I instancji może wezwać właściciela budynku, uszkodzonego wskutek wojny, do naprawy budynku i wyznaczyć mu w tym celu stosowne terminy rozpoczęcia i ukończenia naprawy, jak również w miarę potrzeby — terminy rozpoczęcia i ukończenia poszczególnych etapów robót budowlanych.

2. Wezwanie i wyznaczenie terminów (ust. 1) nastąpić może:

1) w przypadku realizowania prawomocnego planu zabudowania dzielnicy, w której znajduje się budynek,
2) na wniosek władzy mieszkaniowej.

3. Wyznaczenie terminów (ust. 1) może również nastąpić w przypadkach, przewidzianych w § 2, i może wchodzić w skład orzeczenia władzy budowlanej, wymienionego w § 4.

§ 11. 1. Władza budowlana może odebrać właścicielowi prawo do przeprowadzenia bądź ukończenia naprawy, jeżeli właściciel budynku:

1) nie podjął bądź nie ukończył naprawy w terminie wyznaczonym lub
2) prowadzi naprawę opieszale przez to, że nie dotrzymuje wyznaczonych terminów wykonywania prac lub ich przebieg nasuwa uzasadnione wątpliwości co do terminowego ukończenia naprawy.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również w przypadkach niedotrzymania terminów w związku ze wstrzymaniem robót budowlanych przez władze na podstawie prawa budowlanego.

§ 12. 1. Po wydaniu orzeczenia przewidzianego w § 11 władza administracji ogólnej II instancji może naprawę budynku przekazać według swego uznania gminie lub instytucjom, wymienionym w art. 7 ust. (1) pkt 3 i pkt. 4 dekretu, jeżeli nie zostanie zarządzone przekazanie naprawy Państwu.

2. Przekazanie naprawy Państwu zarządza władza administracji ogólnej II instancji na wniosek władzy lub urzędu państwowego, który zamierza dokonać naprawy.

3. W razie zgłoszenia wniosków przez kilka władz lub urzędów państwowych Minister Odbudowy rozstrzyga, korej władzy lub któremu urzędowi naprawa zostanie przekazana.

§ 13. 1. W przypadku zastosowania przepisu § 12 właściciel budynku powinien złożyć władzy budowlanej rachunki na kwoty wydane przezeń na naprawę, jako też pokwitowania z dokonanych wypłat.

2. Sumy potrzebne na uregulowanie rachunków zaległych w chwili odebrania właścicielowi prawa do dokonania naprawy będą pokryte z czynszów najemnych w okresie zarządu, przewidzianego w art. 8 i 9 dekretu.

§ 14. Do spraw naprawy budynków uszkodzonych, dokonywanej przez instytucje wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 1—4 dekretu, stosuje się odpowiednio §§ 1—13 niniejszego rozporządzenia.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 15. Postępowanie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu toczy się łącznie z postępowaniem wszczętym w związku z przepisami art. 333—335 prawa budowlanego.

§ 16. Nakazy kwaterunkowe, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na lokale, które będą doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy, zachowują swą moc w stosunku do tych lokali, które zostały pozostawione do dyspozycji władzy mieszkaniowej.

§ 17. Właściciele budynków i najemcy lokali (§ 9), którzy dokonali gruntownej naprawy bądź rozpoczęli taką naprawę przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mogą uzyskać zwolnienie od ograniczeń, przewidzianych w art. 6 ust. (1) dekretu, przy odpowiednim zastosowaniu §§ 1—5 i 7—9 niniejszego rozporządzenia.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
w z Minister Administracji Publicznej: Aleksander Żaruk-Michalski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

347.
ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 8 lipca 1946 r., Nr 379/46 Pra I-2/46

w sprawie powołania Wojewódzkiej Komisji Lokalowej dla Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Na podstawie §§ 4 i 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie Państwowej Komisji Lokalowej i wojewódzkich komisyj lokalowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 157) łącznie z art. 29 dekretu o publicznej gospodarce lokalami i publicznej kontroli najmu z dnia 21 grudnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, Poz. 27) zarządzam, co następuje:

I.

Powołuje się Wojewódzką Komisję Lokalową na okręg Województwa Śląsko-Dąbrowskiego z siedzibą w Katowicach.

II.

Do zakresu działania Wojewódzkiej Komisji Lokalowej należą sprawy wyszczególnione w art. 29 dekr. o publicznej gospodarce lokalami i publicznej kontroli najmu z dnia 21. 12. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 27).

III.

Skład oraz wewnętrzną organizację Wojewódzkiej Komisji Lokalowej zawiera załącznik do niniejszego zarządzenia.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski:
(—) A. Zawadzki, Gen. Dyw.

Załącznik
do Zarządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 8 lipca 1946 r. Nr 379/46.

Skład i wewnętrzna organizacja Wojewódzkiej Komisji Lokalowej.

§ 1.

W skład Wojewódzkiej Komisji Lokalowej wchodzi:

1. Przedstawiciel Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego, jako Przewodniczący,
2. Członek delegowany przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach, jako zastępca Przewodniczącego,
3. Sędzia wyznaczony przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach

4. Naczelnik Wydziału Odbudowy Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego. jako delegat Wojewódzkiej Władzy Budowlanej.
5. Delegat Dowództwa Okręgu Wojskowego w Katowicach.

§ 2.

Objęcie stanowiska członka Wojewódzkiej Komisji Lokalowej nie wyklucza pełnienia funkcji na dotychczasowym stanowisku w służbie państwowej lub samorządowej.

§ 3.

Członkowie Wojewódzkiej Komisji Lokalowej składają odpowiednie ślubowanie.

§ 4.

Przewodniczący czuwa nad prawidłowym tokiem urzędowania Wojewódzkiej Komisji Lokalowej i w tym celu wydaje odpowiednie zarządzenia.

Do przewodniczącego należy m. i.:
1. ustalanie składu orzekającego Komisji.
2. wyznaczanie terminów urzędowania.
3. przewodniczenie na posiedzeniach Komisji.
4. sprawowanie nadzoru nad działalnością Biura Wojewódzkiej Komisji Lokalowej.

§ 5.

Wojewódzka Komisja Lokalowa występuje:
I. jako pierwsza instancja:
a) w sprawach udzielania zezwoleń urzędom, władzom, zakładom, przedsiębiorstwom, instytucjom państwowym i samorządowym, albo pozostającym pod zarządem państwowym, osobom prawnym prawa publicznego oraz stowarzyszeniom wyższej użyteczności publicznej na złożenie wniosku do Zarządu Miejskiego (Gminnego) o przydzielenie lokalu (pomieszczenia) lub budynku na potrzeby własne lub ich pracowników.
b) w sprawach ustalania w jakiej kolejności i w myśl jakich zasad pierwszeństwa wnioski wymienione pod a) mają być uwzględnione.
c) w sprawach ustalania, czy przedsiębiorstwo społeczne lub spółdzielcze ma szczególne znaczenie gospodarcze.
d) w sprawach ustalania na wniosek władzy kwaterunkowej maksymalnej powierzchni biur i innych lokali użytkowych będących w użytkowaniu Państwa, Samorządu i innych osób prawa publicznego.

II. jako druga instancja:
w sprawach orzekania na skutek odwołań od decyzji władz kwaterunkowych w sporach, w których jedna ze stron należy do rzędu wymienionych pod I. a).

III. jako instancja kontrolna:
a) dla wykonywania kontroli nad władzami kwaterunkowymi w zakresie publicznej gospodarki lokalami bądź publicznej kontroli najmu lokali, celem strzeżenia publicznych potrzeb lokalowych.
b) dla wykonywania kontroli i dysponowania lokalami w budynkach mieszkalnych położonych w obrębie zakładów przemysłowych lub przedsiębiorstw państwowych, a przeznaczonych wyłącznie dla osób zatrudnionych w tych zakładach i przedsiębiorstwach.

§ 6.

Sprawy I instancji załatwiane będą zasadniczo na posiedzeniu niejawnym.

Sprawy odwoławcze rozpoznaje się na podstawie ustnej rozprawy.

§ 7.

Z każdego posiedzenia Komisji sporządza się odpowiedni protokół.

§ 8.

Postępowanie przed Wojewódzką Komisją Lokalową odbywa się pozatem na podstawie przepisów rozporządzenia z dnia 22. 3. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym zmienionych rozporządzeniem Prez. R. P. z dnia 28. 12. 1934 r. i ustawy z dnia 11. 1. 1938 r.

§ 9

Uchwały Wojewódzkiej Komisji Lokalowej zapadają większością głosów w obecności conajmniej połowy składu członków w tej liczbie przewodniczącego lub jego zastępcy. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 10.

Decyzje Wojewódzkiej Komisji Lokalowej są ostateczne.

§ 11.

Organem pomocniczym Wojewódzkiej Komisji Lokalowej jest Biuro Wojewódzkiej Komisji Lokalowej przy Wydziale Prawnym Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego.

§ 12.

Wysokość opłat związanych z postępowaniem przed Wojewódzką Komisją Lokalową zostanie unormowana przez Wojewódzką Radę Narodową.

§ 13.

Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Lokalowej oraz pracownicy Biura W. K. L. otrzymują miesięczne wynagrodzenie według norm uchwalonych przez Wojewódzką Radę Narodową.

§ 14.

Członkowie Wojewódzkiej Komisji Lokalowej mogą otrzymać diety według norm uchwalonych przez Wojewódzką Radę Narodową.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski
(—) A. Zawadzki, Gen. Dyw.

348.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. SO. 1588/46 Warszawa, dnia 9 kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK NR 17
w sprawie zmian ustrojowo terytorialnych gmin wiejskich i miast.

Do
Obywateli Wojewodów (wszystkich).

Ministerstwo Administracji Publicznej otrzymało od Ob. Ob. Wojewodów cały szereg wniosków w sprawie wydzielenia miast z powiatowych związków samorządowych oraz zaliczenia miejscowości do rzędu miast, które to wnioski po bliższym rozpatrzeniu w Ministerstwie nie mogą być załatwione z powodu nienależytego przygotowania.

Wnioski te, jeśli chodzi o wydzielenie miast z powiatu, uzasadnione były głównie osiągnięciem przez miasto liczby ludności ponad 25 000.

Z motywów wniosków przebijały też tendencje zmierzające do uzyskania drogą wydzielenia z powiatu nowych źródeł dochodowych miasta, przy jednoczesnym jednak niedocenianiu nowych wydatków, jakie spadną na miasto w związku z przejęciem przez nie nowych zadań z zakresu poruczonego. Poza tym w niektórych wystąpieniach o wydzieleniu miast dały się nawet zauważyć pobudki władz miejskich natury personalno-prestiżowej.

Związki samorządowe, a w szczególności miasta, stoją obecnie w obliczu poważniejszych zadań, jakie wynikają z ogromu potrzeb, powstałych wskutek kilku lat barbarzyńskiej okupacji niemieckiej. Do potrzeb takich w pierwszym rzędzie należy udział w odbudowie zniszczeń wojennych i warsztatów pracy, oraz odbudowie życia gospodarczego w oparciu o nowe demokratyczne formy, będące wynikiem wielkich przemian społecznych i gospodarczych kraju.

Trudnym tego rodzaju zadaniom związków samorządowych, przerastającym już samo przez się ich siły finansowe, zwłaszcza przy wykonywaniu ciążących na gminach wielu codziennych bieżących zadań ustawowych — musi ustąpić obecnie na plan drugi zagadnienie, w istocie swej ważne, ale nie tak aktualne, jakim jest potrzeba uporządkowania niektórych gmin wiejskich i miast pod względem terytorialno-ustrojowym i hierarchicznym, a więc sprawy wydzielenia osiedli w obrębie gminy, nadanie niektórym osiedlom ustroju miejskiego oraz wydzielenie niektórych miast z obszaru powiato-

wych związków samorządowych. Sprawy te łączą się z zagadnieniem rewizji podziału administracyjnego, które na obszarach podlegających właściwości Ministerstwa Administracji Publicznej, a wchodzących w skład Państwa w dniu 1 września 1939 r., nie mogą być jeszcze podjęte generalnie. Przeciw przystąpieniu w chwili obecnej do rewizji podziału administracyjnego Państwa na tym obszarze oraz w szczególności przeciw wydzielaniu miast z powiatowych związków samorządowych i nadaniu osiedlom ustroju miejskiego przemawia brak stabilizacji w rozmieszczeniu ludności Kraju, wskutek niezakończonego jeszcze procesu emigracji ludności i akcji przesiedleńczej.

Procesy te są następstwem wojny i zmiany granic Państwa oraz zmian w stanie uprzemysłowienia szeregu ośrodków w kraju zaszłych wskutek zniszczeń wojennych oraz odzyskania bogato uprzemysłowionych terenów zachodnich.

Okoliczności te dyktują konieczność ostrożnego ustosunkowania się do wniosków w sprawie omawianych zmian terytorialno-ustrojowych, a w szczególności w sprawie wydzielenia miast z powiatowych związków samorządowych i nadania osiedlom ustroju miejskiego. Wreszcie obecna ciężka sytuacja finansowa związków samorządowych zwłaszcza miast, również nie sprzyja wprowadzeniu takich zmian ustrojowo-terytorialnych, które pociągałyby za sobą konieczność przejęcia przez miasto (gminę) nowych zadań ustawowych i zwiększenie przez to personelu, a więc konieczność ponoszenia większych wydatków osobowych.

Jeśli więc chodzi o wydzielanie miast, to wnioski mogą być w chwili obecnej rozpatrywane przez Ministerstwo Administracji Publicznej tylko w tych wypadkach, gdy miasto wykazało liczbę 25.000 ludności według ostatniego sumarycznego spisu ludności. Wnioski takie powinny zawierać dane, któreby bez wątpliwości pozwoliły na ocenę konieczności wydzielenia miasta z powiatu niezależnie od liczby ludności.

W tym celu do wniosków oprócz uchwały miejskiej rady narodowej, powiatowej rady narodowej i wojewódzkiej rady narodowej oraz oprócz zestawienia wydatków i wpływów, ilustrujących stan wykonania budżetu bieżącego oraz budżetu okresu bezpośrednio poprzedzającego, muszą być załączone:

1) odpis budżetu miejskiego na okres bieżący oraz rachunek sum poza budżetowych.
2) ew. kwota przyznawanych miastu dotacji ze Skarbu Państwa w ciągu ostatnich kilku miesięcy oraz suma własnych rozporządzalnych środków finansowych,
3) zamknięcie kasowo-rachunkowe za okres ubiegły,
4) opis stanu organizacyjnego biura zarządu miejskiego z podaniem liczby pracowników oraz kwalifikacji i uposażeń pracowników zajmujących stanowiska kierownicze i referendarskie.
5) wyliczenie czynnych przedsiębiorstw i zakładów miejskich ze wzkazaniem ich rentowności.
6) informacje o faktycznej liczbie ludności miasta z podaniem źródła informacji, oraz
7) dane umożliwiające zorientowanie się w tym, jakie nowe zadania podjąć miałoby miasto wydzielone przejmując obowiązki powiatowego związku samorządowego (np. utrzymanie własnego szpitala, własnych zakładów opiekujących itp.) oraz obowiązki, wynikające z przejęcia przez zarząd miejski czynności władz administracji ogólnej w sprawach sanitarnych, przemysłowych, karno-administracyjnych itp.
8) obliczenie wykazujące, jak nastąpi wzrost wydatków w budżecie miejskim i jakie będą możliwości pokrycia nowych wydatków z powodów, wymienionych wyżej w p. 7.,
9) opinia Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego.

Wnioski Obywateli Wojewodów muszą być oparte na dokładnym przeanalizowaniu w Urzędzie Wojewódzkim tych zagadnień zarówno pod kątem możliwości miasta sprostania nowym ciężarom finansowym (wzrost wydatków), jak i możliwości uzupełnienia aparatu urzędniczego należycie wykwalifikowanym personelem. Ponadto wnioski Ob. Ob Wojewódów powinny naświetlać skutki wydzielenia miasta ze stanowiska interesów pow. zw. sam., z którego obszaru dane miasto miałoby być wydzielone.

Co się tyczy nadania osiedlom ustroju miejskiego, t. j. zaliczenia miejscowości do rzędu miast, to wnioski w tym względzie miałyby swe życiowe uzasadnienia tylko w takim przypadku, gdy osiedle pod względem zewnętrznym i struktualnym ma charakter miejski, wykazuje w tymże kierunku wyraźnie tendencje rozwojowe, a w ramach dotychczasowego ustroju samorządowego realizować ich nie może i stan jego na tym cierpi, z drugiej zaś strony może posiąść możliwości bardziej celowego i szybkiego zaspokojenia narastających pilnych potrzeb w razie zmiany ustroju, czyli: nie tylko może się utrzymać na dotychczasowym poziomie gospodarczym, lecz dzięki umiastowieniu ma realne szanse przyspieszenia postępu gospodarczego i kulturalnego danego osiedla.

Jako załączniki do wniosków o zaliczenie miejscowości do rzędu miast potrzebne są:

1) aktualne uchwały wszystkich zainteresowanych terenowych rad narodowych nie wyłączając wojewódzkiej rady narodowej oraz wydziału powiatowego,
2) dane co do aktualnej liczby ludności (z powołaniem się na źródła informacji) z podziałem według zawodów,
3) wykaz (ilościowy) przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych z oznaczeniem ich według ceny kart rejestracyjnych w IV kl. miejscowości, dane (choćby przybliżone) o stanie produkcji przedsiębiorstw przemysłowych.
4) wykaz najpilniejszych potrzeb miasta z uwzględnieniem ich hierarchii ze wskazaniem przybliżonego kosztorysu i możliwości ich zrealizowania w ciągu lat najbliższych,
5) próbny preliminarz budżetowy projektowanego miasta,
6) jeżeli osiedle stanowiło dotychczas osobną gminę wiejską — odpis ostatniego budżetu gminnego oraz sprawozdanie z wykonania budżetu za okres ubiegły, — jeżeli osiedle wchodzi w skład gminy wiejskiej — podanie ogólnej sumy budżetu gminy z zaznaczeniem, w jakim stosunku procentowym do ogólnych dochodów gminy znajdują się wpływy ze źródeł finansowych osiedla oraz, — jaki procent wydatków gminy ta ostatnia asygnowała na potrzeby osiedla.
7) część opisową zewnętrznego wyglądu i charakteru osiedla (sposób zabudowania, gęstość i porządek ugruntowania domów) ze wskazaniem zabytków historycznych oraz ujęcia ilości domów w tablicy.

Ilość domów murowanych		Ilość domów drewnianych		
piętrow.	parter.	piętrow.	parter.	krytych nie ognio-trwale

8) ilość ulic (i placów) ich długość, stosunek procentowy zabrukowanych ulic do ich ogólnej długości,
9) położenie geograficzne osiedla i związane z tym możliwości rozwojowe projektowanego miasta,
10) znaczenie osiedla dla okolicy, jako ośrodka jej interesów ekonomicznych (targi, jarmarki), kulturalnych i oświatowych,
11) odległość od najbliższego miasta i środki komunikacyjne w kierunku tego miasta,

12) wykaz instytucji państwowych, samorządowych i społecznych, mających siedzibę w danej miejscowości,
13) plan osiedla w podziałce 1:5000 lub 1:10.000,
14) opinia Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego.

Ministerstwo Administracji Publicznej oznajmia w końcu, że z reguły zaliczanie miejscowości do rzędu miast oraz wydzielanie miast z powiatowych związków samorządowych może być dokonywane z mocą obowiązującą odnośnych aktów administracyjnych tylko od nowego roku budżetowego.

Z tego względu wnioski Ob. Ob. Wojewodów powinny być Ministerstwu przedkładane z reguły dopiero z początkiem II-go półrocza każdego roku budżetowego.

(—) Dr Żaruk-Michalski, Podsekretarz Stanu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
L. dz. Sm II. 22/11/46 Katowice, dnia 26 kwietnia 1946 r.

W sprawie zmian ustrojowo-terytorialnych gmin wiejskich i miast.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
jako Przewodniczącym Wydz. Powiatowych
przesyła się do wiadomości i przestrzegania.

Za Wojewodę:
Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału.

349.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Budżetowo-Gospodarczy
Nr. B. G. III. — 59 d/46. Katowice, dnia 5 kwietnia 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie instrukcji o nakładaniu grzywien doraźnymi nakazami karnymi przez organa Milicji Obywatelskiej.

Wszystkie Wydziały Urzędu Wojew. Śl.-Dąbr.
Wojewódzka Komenda Milicji Obywatelskiej,
Wszystkie Starostwa Powiatowe i Grodzkie.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach przesyła instrukcje o nakładaniu grzywien doraźnymi nakazami przez organa Milicji Obywatelskiej do dalszego urzędowania i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę: (—) Piechaczek, Naczelnik Wydziału.

INSTRUKCJA

o nakładaniu grzywien doraźnymi nakazami karnymi przez organa Milicji Obywatelskiej.

Część I.

§ 1.

1). Na zasadzie postanowień art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1925 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 356) oraz w myśl zarządzenia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego Nr 285/45 z dnia 29 listopada 1945 r. Nr. Pra. II/1a — 6/45 o doraźnych nakazach karnych w postępowaniu karno-administracyjnym organa Milicji Obywatelskiej mają prawo nakładać grzywny doraźnymi nakazami karnymi.

2) Prawo to służy tylko tym organom Milicji Obywatelskiej, którym powiatowe władze administracji publicznej wydały odpowiednie upoważnienie.

§ 2.

Organa Milicji Obywatelskiej nakładają grzywny doraźnymi nakazami karnymi na osoby, dopuszczające się wykroczenia przeciw przepisom o porządku publicznym wtedy tylko, gdy winnego wykroczenia przeciw przepisom schwytano na gorącym uczynku, albo gdy niema wątpliwości co do osoby winnej wykroczenia, a jeśli winny wykroczenia zgodzi się uiścić bezzwłocznie grzywnę.

§ 3.

Uiszczenie grzywny nakładającemu ją Milicji Obywatelskiej czyni nakaz prawomocnym.

§ 4.

1) Jeżeli wykraczający przeciw przepisom o porządku publicznym odmówi bezzwłocznego i bezpośredniego uiszczenia grzywny, to od zastosowania doraźnego nakazu karnego należy odstąpić, winnego zaś wylegitymować lub w inny sposób stwierdzić tożsamość jego osoby i sporządzić doniesienie. W doniesieniu powinno być zaznaczone, że winny nie zgodził się na uiszczenie grzywny.

2) Doniesienie należy przesłać do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 5.

Organa Milicji Obywatelskiej powinny unikać szablonowego i masowego nakładania grzywien. Należy raczej przez pouczenie nakłaniać obywateli do przestrzegania przepisów o porządku w życiu publicznym.

§ 6.

1) Powiatowe władze administracji ogólnej zaopatrują organa Milicji Obywatelskiej w ostemplowane druki doraźnych nakazów karnych. Otrzymane od powiatowej władzy administracyjnej ogólnej bloczki doraźnych nakazów karnych powinny być objęte dokładnemi wykazami według przepisów rachunkowo-kasowych, stanowiących cz. II niniejszej instrukcji.

§ 7.

1) Doraźne nakazy karne, zależnie od rodzaju wykroczeń, przewidują grzywny w wysokości 100, 50, 40 i 30 zł.

2) Wysokość nałożonej przez organa Milicji Obywatelskiej grzywny nie może być wyższa od określonej w doraźnym nakazie karnym.

§ 8.

Doraźne nakazy karne są w zasadzie bezimienne. Na żądanie ukaranego należy w nakazie karnym wypisać jego imię i nazwisko.

§ 9.

1) Przy nakładaniu grzywny organa Milicji Obywatelskiej obowiązane są podkreślić w nakazie karnym ołówkiem tuszowym wykroczenie, za które została grzywna wymierzona, opatrzeć nakaz datą i swoim podpisem, poczem wręczyć nakaz ukaranemu. Na grzbiecie doraźnego nakazu należy zapisać liczbę punktu określającego wykroczenia oraz datę ukarania.

2) Manipulację rejestracyjną i rachunkową doraźnych nakazów karnych zawiera część II niniejszej instrukcji.

§ 10.

Nadzór nad wykonaniem doraźnego orzecznictwa karnego sprawują powiatowe władze administracji ogólnej.

Właściwi przełożeni wykonują stałą kontrolę nad postępowaniem organów Milicji Obywatelskiej w zakresie wymierzania kar doraźnych, a w szczególności sprawdzają wykazy i kwoty, uzyskane w tej drodze oraz terminowe wpłacanie pobranych grzywień.

Część II.

Przepisy Rachunkowo-Kasowe.

§ 1.

Powiatowe władze administracji ogólnej otrzymują zapotrzebowaną ilość blankietów doraźnych nakazów karnych od właściwych urzędów wojewódzkich i zaopatrują w nie komisariaty i posterunki Milicji Obywatelskiej oraz osoby upoważnione do nakładania kar. Wymienione blankiety są broszurowane w bloczki po 100 sztuk á 100.— zł. 50.— zł i 30.— zł. zaś po 50 sztuk á 40.— zł. Bloczki te opatrzone są kolejnym numerem, blankiety zaś w każdym bloczku posiadają podwójny numer w formie ułamka, t. j. numer bloczku/blankietu. Jeden z tych numerów (u góry) wskazuje numer właściwego bloczku, drugi zaś (u dołu) numer kolejny blankietu w danym bloczku, t. j. jeden z kolejnych numerów od 1 do 100 przy blankietach á 100, 50 i 30 zł, zaś od nr. 1 do 50 przy blankietach po 40.— zł.

§ 2.

Blankiety doraźnych nakazów karnych podlegają ścisłemu zarachowaniu i powinny być przechowywane w odpowiednio zabezpieczonym miejscu pod zamknięciem. Kontrolę przychodu i rozchodu bloczków doraźnych nakazów karnych powiatowe władze administracji

Starostwo ....

Wzór Nr 1

EWIDENCJA DRUKÓW

o charakterze dokumentów urzędowych za czas

od .... do ....

PRZYCHÓD | ROZCHÓD

Nr bieżący	Data otrzymania	Od kogo otrzymano oraz powołanie daty i numer pisma	Blankiety otrzymane		Nr bieżący	Data wydania	Komu wydano	Blankiety wydane		Pokwitowanie odbierającego
			od Nr do Nr	Ilość				od Nr do Nr	Ilość	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Wzór Nr 2

EWIDENCJA OGÓLNA

przychodu i rozchodu blankietów doraźnych nakazów karnych

PRZYCHÓD | ROZCHÓD

Nr porządkowy wpisu	Data (dzień miesiąc rok)	Nr pisma	Nazwa dostarczającego blankietów doraźnych nakazów karnych	Ilość bloczków						Nr porządkowy wpisu	Imię i nazwisko oficera lub szeregowego otrzymującego blankiet doraźnych nakazów karnych	Ilość bloczków						Pokwitowanie
				100 zł	50 zł	40 zł	30 zł					100 zł	50 zł	40 zł	30 zł			

Wzór Nr 3

EWIDENCJA SZCZEGÓŁOWA

blankietów doraźnych nakazów karnych wydanych do wyliczenia i wyliczonych

Konto ______________________________

(Imię i Nazwisko osoby upoważnionej lub nazwa posterunku (komisariatu))

Wydano do wyliczenia | Wyliczono

1	2	3	4						5		6		7		8
Nr p.	Data	Nr p. rozchodni ewidencji ogólnej (§ 2 przepisów)	Ilość bloczków do wyliczenia						Kwota do wyliczenia		Sprawozdanie lub raport		Kwota wyliczona		UWAGI
			100 zł	50 zł	40 zł	30 zł			zł	gr	zł	gr	zł	gr	

Wzór Nr 4

RAPORT PIENIĘŻNY Nr ____________

(podać Nr konta według wykazu wzór Nr 2)

z pobranych gotówką grzywien. nałożonych doraźnemi nakazami karnemi

z dnia ____________ mies. ____________ 194__

pełniącego służbę od godz. ____________ do godz. ____________

Nr legitymacji	Imię i nazwisko organu Milicji Obywatelskiej	Za zużyte formularze nakazów karnych								RAZEM SUMA
		po	100 zł	po	50 zł	po	40 zł	po	30 zł	
		od Nr	do Nr	od Nr	do Nr	od Nr	do Nr	od Nr	do Nr	

zł ____________ gr ____________ słowami: ____________

____________ podpis

Wzór Nr 5.

Sprawozdanie Nr——————

z pobranych i wpłaconych na właściwe fundusze grzywien z doraźnych nakazów karnych za czas od———do———

Nr k. wpisu	TREŚĆ	Ilość dokumentów	Kwota szczegółowa zł/gr	Kwota ogólna zł/gr
	I. Grzywny podane			
1	z bloczku Nr—— kwitu od Nr 3—17 a 30,— zł	—	450,—	—
2	Nr——— kwitu od Nr 7—10 a 50,— zł	—	200,—	—
3	Nr——— kwitu od Nr 25—40 a 100,— zł	—	2 600,—	3 250,—
	II. Sumy wpłacone na Dochód Urzędu Wojew.			
1	dnia 27. II. 46 Kasa Skarb. w————Nr——— 1	—	1 000,—	—
2	dnia 28. II. 46 P. K. O. w————— Nr———	—	1 500,—	—
3	dnia 28. II. 46 Kasa Skarb. w———— Nr———	—	750,—	3 250.—
	Razem wpisano w właściwe fundusze 3		—	3 250,—

słowami: trzytysiącedwieściepięćdziesiąt złotych

(Imię i nazwisko osoby składającej sprawozdanie)

(Stanowisko służbowe i urząd, w którym pracuje)

Data: . . . . . .

Nr konta: . . . .

(wzór Nr 3)

Powyższe sprawozdanie sprawdzono z bloczkami doraźnych nakazów karnych i stwierdzono zgodność zapisów.

(podpis urzędnika sprawdzającego)

Zaksięgowano na koncie Nr . . . . poz. . . . . .

podpis

Wzór Nr 6.

pieczęć podłużna jednostki

Nr ————————

dnia———————— 19—— r.

Sprawozdanie Nr—————

o wpłaconych na właściwe fundusze grzywnach z doraźnych nakazów karnych

za miesiąc ———————————— 194——— roku

	Sumy wpłacone	Suma zł gr
a)	na dochód Urzędu Wojewódzkiego dz. II §————kasy admin.	
1.	dnia 7. II. 1946 r. Kasa Skarb. poz.	100,—
2.	„ 9. II. 1946 r. „ „ „	2 000,—
3.	„ 10. II. 1946 r. „ „ „	900,—
4.	„ 28. II. 1946 r. P.K.O. Nr———	250,—
	Razem:	3 250,—

b) Wymienić inny fundusz

Zestawienie:

a) Dochód Urzędu Wojewódzkiego 3.250.— zł
b) —

ogółem: 3.250.— zł

słownie: . . . .

— podpis

Sprawozdanie powyższe zostało sprawdzone z dokumentami kasowemi dołączonymi do niniejszego, otrzymanymi z Urzędu Wojewódzkiego.

— podpis urzędnika sprawdzającego.

Zaksięgowano na koncie Nr . . . . poz. . . . . .

— podpis

ogólnej prowadzą w oddzielnej ewidencji według wzoru dla druków o charakterze dokumentów urzędowych, podanego na stronnicy 11 Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr 1. z 1932 r. (wzór nr 1). W ewidencji tej zakłada się konta dla każdego rodzaju (koloru) nakazów, przyczem w rubrykach 4, 5, 9 i 10 tego wzoru należy podawać nr i ilość bloczków tych nakazów.

Komisariaty i posterunki Milicji Obywatelskiej ewidencję taką prowadzą według załączonego wzoru nr 2.

§ 3.

Przed wydainem bloczków doraźnych nakazów karnych komisariatom i posterunkom M. O. oraz osobom, upoważnionym do nakładania kar, każdy blankiet powinien być zaopatrzony w okrągłą pieczęć powiatowej władzy administracji ogólnej w taki sposób, aby jedna połowa pieczęci była odciśnięta na nakazie karnym, druga zaś na grzbiecie.

Komisariaty i posterunki M. O. przed wydaniem bloczków do rąk oficerów i szeregowych na odwrotnej stronie każdego blankietu umieszczają ponadto odcisk pieczęci podłużnej danej jednostki policyjnej w celu łatwiejszego sprawdzenia, z którego komisariatu lub posterunku M. O. dany nakaz pochodzi.

§ 4.

Powiatowe władze administracji ogólnej oraz Komisariaty i posterunki Milicji Obywatelskiej prowadzą oprócz ewidencji ogólnej bloczków nakazów karnych (§ 2) ewidencję ich szczegółową w/g wzoru nr 3.

W ewidencji szczegółowej powiatowe władzę administracji ogólnej otwierają konta dla każdego z komisariatów i posterunków Milicji Obywatelskiej, ewent. dla poszczególnych osób, upoważnionych do nakładania kar, komisariaty zaś i posterunki — konta oficerów i szeregowych. Konta te obciążą się bloczkami doraźnych nakazów karnych, zapisanymi na rozchód w ewidencji ogólnej § 2, wypełniając rubryki od 1—5 włącznie.

Każda powiatowa władza administracji ogólnej ma posiadać listę wszystkich osób, upoważnionych do nakładania kar na obszarze swego powiatu.

§ 5.

Oficerowie i szeregowi Milicji Obywatelskiej po ukończeniu służby składają uzyskaną z nakazów karnych gotówkę w swoim komisariacie lub posterunku przy raporcie (wzór nr 4) i otrzymują na grzbiecie ostatniego zużytego blankietu nakazu pokwitowanie komisariatu lub posterunku Milicji Obywatelskiej następującej treści: „gotówkę przyjęto w ogólnej sumie . . . . . zł . . . . . gr. w/g raportu nr. . . . . . z dnia . . . .

Klauzulę tę należy zaopatrzyć podpisem kierownika komisariatu lub komendanta posterunku, wzgl. osoby przez nich do tego upoważnionej.

Raporty te służą za podstawę do uznania właściwych kont ewidencji nr 3 sumami wyrachowanymi.

§ 6.

Funkcjonariusze państwowi i samorządowi upoważnieni do nakładania kar, mają obowiązek przynajmniej raz na kwartał zgłaszać się do powiatowej władzy administracji ogólnej wraz z bloczkami doraźnych nakazów karnych i z dokumentami na wpłacone sumy

pieniężne, celem wyrachowania się z pobranych grzywień, składając w tym celu sprawozdanie o pobranych i wpłaconych na właściwe fundusze grzywnach w/g załączonego wzoru nr 5.

§ 7.

Komisariaty i posterunki Milicji Obyw. oraz funkcj. powiatowych władz administracji ogólnej lub instytucyj samorządowych uzyskane z nakazów karnych kwoty pieniężne co 7 dni wpłacają na właściwe fundusze t. j. na dochód Min. Admin. Publ. Cz. V. Dz. II. § 16 kary administracyjne z doraźnych nakazów karnych.

Wpływy, pobrane z nakazów karnych w końcu okresu budżetowego powinny być wpłacone najpóźniej w dniu ostatnim tego okresu

§ 8.

Komisariaty i posterunki Milicji Obyw. do dnia 5 każdego miesiąca przesyłają powiatowej władzy administracji ogólnej sprawozdania o wpłaconych w ubiegłym miesiącu sumach (wzór nr 6). Potwierdzenie wpłat komisariaty i posterunki Milicji Obyw. przechowują u siebie do dyspozycji organów inspekcyjnych (§ 14).

§ 9.

Kierownik powiatowej władzy administracji ogólnej wyznacza urzędnika, do obowiązków którego należy:

a) sprawozdanie, czy sprawozdania wzór nr 5. zgodne są z użytemi blankietami doraźnych nakazów karnych oraz czy sprawozdania nr. 5 i 6 zgodne są z dokumentami kasowymi, otrzymanemi przez powiatowe władze administracji ogólnej od Urzędu Wojewódzkiego w myśl postanowień § 11 niniejszych przepisów.
b) dołączanie dokumentów tych do odpowiednich sprawozdań oraz potwierdzenie zgodności sprawozdań z dołączonymi dokumentami kasowymi.

§ 10.

Wymienione w §§ 6 i 8 sprawozdania (wzór 5 i 6) służą dla powiatowej władzy administracji ogólnej za podstawę do uznania właściwych kont w ewidencji wzór nr 3 sumami wyrachowanymi.

Na dokumentach tych należy oznaczyć stronę i pozycję zapisu w ewidencji wzór nr 3. poczem należy je przechowywać w kolejnym porządku zapisów w oddzielnych skoroszytach dla każdego z wymienionych kont.

§ 11.

Urzędy Wojewódzkie mają obowiązek zaraz po sprawdzeniu dokumentów kasowych, przychodowych, budżetowych wyłączać odcinki blankietów nadawczych P. K. O. (dowód wpłaty), dotycz. wymienionych kar, przesłać je właściwym władzom powiatowym administracji ogólnej.

§ 12.

Wszystkie ewidencje i dokumenty powiatowe władze administracji ogólnej przechowują u siebie do dyspozycji kontroli państwowej.

§ 13.

Zużyte bloczki doraźnych nakazów karnych organa Milicji Obyw. i osoby upoważnione do nakładania kar § 6 zwracają powiatowej władzy administracji ogólnej dla celów ewidencji karalności i do dyspozycji kontroli państwowej.

§ 14.

Osoby przeprowadzające czynności inspekcyjne mają obowiązek kontroli całej akcji poboru grzywien na podstawie doraźnych nakazów karnych, a w szczególności sprawdzenia prawidłowości zapisów oraz stanu gotówki i blankietów nakazów.

§ 15.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

Instrukcja niniejsza jest opracowana na podstawie wydanej przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych instrukcji z dnia 14. VII. 1932 r., ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nr. 12 z dnia 30 lipca 1932 r.

350.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu

AH V. 2068. Katowice, dnia 17 maja 1946 r.

II KOMUNIKAT
ustalający górne granice zarobków (marż) dla niektórych gałęzi rzemiosł miejskich.

Do wszystkich Starostw Powiatowych
i Zarządów Miast Wydzielonych.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski Wydział Aprowizacji i Handlu po wysłuchaniu wniosków „Komisji Opiniodawczej dla analizy cen“ ustala w dziale rzemiosł miejskich następujące górne granice (marże) zarobków:

I. w krawiectwie do 40% w stosunku do ceny robocizny,
w piekarstwie do 30% w stosunku do ceny mąki,
w szewstwie do 30% w stosunku do ceny robocizny łącznie z drobnymi dodatkami.

II. W przemyśle gastronomicznym we wszystkich restauracjach ustala się wydawanie obiadów „menu“ w godzinach od 12 do 15-tej, złożonych z dwóch dań: zupy i 2 potraw do wyboru. w cenie:

80 zł — III kategoria zakładu
100 „ — II „ „
120 „ — I „ „

Wartość kaloryczna tych obiadów ma wynosić najmniej 1200 kalorii we wszystkich zakładach gastronomicznych.

Związek Restauratorów rozpowszechni wśród swoich komórek terenowych myśl wprowadzenia obiadów „menu“ na terenie całego województwa, przyczym odpowiednie komórki lokalne tego Związku ustalą z Referatami Handlowymi Starostw górne granice cen tych obiadów, które w każdym razie nie mogą być wyższe od tu podanych.

III. Dla handlu hurtowego i detalicznego branży tekstylnej ustala się marżę zarobkową dla hurtu i półhurtu od 10% do 20% z tym, że hurtownicy sprzedający wprost detalistom liczą 20%.

Marżę zarobkową detalisty ustala się na 30%.

Dotyczy to wszystkich wyrobów tekstylnych: wełnianych, bawełnianych, lnianych i jedwabnych.

Dla galanterii i konfekcji tekstylnej ustala się dla hurtu od 10% do 20%, dla detalu do 30%, jako górne granice zarobków.

Za podstawę ustalenia cen służy cena zakupu towaru, przyczym marże zarobkowe obejmują wszystkie koszty handlowe łącznie z transportem.

IV. Ustala się cennik za usługi w zakładach fryzjerskich:

	I kat.	II kat.	
strzyżenie włosów	30 zł	25 zł	woda kolońska dopł. 10.—
strzyżenie brody	30 „	25 „	
golenie głowy	30 „	25 „	
golenie brody	15 „	10 „	odświeżenie twarzy dopł. 5 zł.
mycie głowy	25 „	20 „	wysuszenie dopł. 10.—
mycie głowy pań	30 „	25 „	
uczesanie	10 „	10 „	
uczesanie pań	15 „	15 „	
manicure	40 „	40 „	
masaż twarzy	50 „	50 „	
trwała ondulacja	200 „	180 „	
wodna „	50 „	40 „	
żelazkowa „	50 „	40 „	
farbowanie włosów	300 „	250 „	
farbowanie brwi	50 zł	50 „	
tlenienie włosów	150 „	130 „	
podgolenie brwi	5 „	5 „	

Powiatowe Cechy Fryzjerów w porozumieniu z Referatami Handlowymi Starostw i Zarządów Miejskich miast wydzielonych ustalą cenniki za usługi fryzjerskie na terenie poszczególnych powiatów, przyczym w miejscowościach poza miastami wydzielonymi ceny w zakładach I kategorii nie mogą być wyższe od cen podanych tu dla zakładów II kate-

gorii, a w miastach wydzielonych nie wyższe od cennika wyżej podanego.

Kto żąda lub pobiera ceny wyższe niż ustalone wyżej podlega karom, przewidzianym w dekrecie z 25. X. 44 o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. nr. 9, poz. 49) ze zmianami w dekrecie z 20 XI. 44 (Dz. U. R. P. nr. 12, poz. 63).

Za Wojewodę:
(—) J. Trzeciak, Naczelnik Wydziału Aprow. i Handlu

351.

Starostwo Grodzkie w Katowicach
Wet 7c 1-46. Katowice, dnia 21. 6. 1946 r.

ZARZĄDZENIE

weterynaryjne w sprawie zwalczania wścieklizny.

Wobec urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa na terenie miasta Chorzowa zarządza się aż do odwołania na zasadzie postanowień art. 2. 4. 25. 26. 70—71 rozporządzenia Prezydenta Rzplt. z dnia 22. 8. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 16. 4. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) oraz § 327-330 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. 1. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167), uzupełnionego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. 6. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360), co następuje:

§ 1.

Na całym obszarze miasta Katowic wszystkie psy winny być trzymane dniem i nocą na trwałej uwięzi, a w razie wyprowadzenia poza obrąb obejścia zaopatrzone w bezpieczne kagańce i trzymane na smyczy.

§ 2.

Swobodne puszczanie psów i kotów jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 3.

Od obowiązku trzymania psów na uwięzi zwolnieni są posiadacze psów pociągowych w czasie używania ich do pracy pod warunkiem zaopatrzenia tych psów w bezpieczne kagańce.

§ 4.

Psy myśliwskie, owczarskie, Milicji Obywatelskiej mogą chodzić wolno bez kagańca tylko:
pierwsze — w czasie łowów myśliwskich,
drugie — w czasie strzeżenia zierząt na pastwiskach,
trzecie — w czasie służby milicyjnej.

§ 5.

Psy i koty wolno biegające oraz bezdomne wałęsające się winny być bezwarunkowo chwytane i zabijane. Obław i zabijania dokonuje Zarząd Miejski we własnym zakresie.

§ 6.

Wyprowadzenie (wywożenie) psów i kotów z obszaru miasta Katowic dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Starostwa po uprzednim zbadaniu i uznaniu psa (kota) przez grodzkiego lekarza weterynaryjnego za niepodejrzanego o wściekliznę.

§ 7.

Przekroczenia tego zarządzenia karane będą w trybie administracyjnym na zasadzie art. 98 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzplt. z dnia 22. 8. 1927 r. zmienionego ustawą z dnia 16. 4. 1938 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 10.000 zł lub jedną z tych kar.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Starosta Grodzki: w/z Mgr. Soból

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OBWIESZCZENIE SĄDOWE.

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod Nr. 1049 dotyczących małżonków: Romana Ratajewskiego mistrza piekarskiego w Świętochłowicach, ul. Czerwonej Armii 56, i Charlotty Ratajewskiej z domu Kusz wpisano dnia 17 kwietnia 1946 r. co następuje:
umową notarialną z dnia 14 lutego 1946 r. wykluczono zarząd i użytkowanie męża odnośnie do majątku żony.

SĄD GRODZKI W CHORZOWIE.

Obyw. Michalina Bujoczek z Lublińca wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o wszczęcie postępowania celem uznania za zmarłego jej męża Teodora Bujoczka z Kalet, urodz. dnia 28 marca 1900 r., syna Izydora Bujoczka i żony tegoż Marii z d. Przybyła, który prawdopodobnie zginął w czasie ataku lotniczego w Gliwicach w styczniu 1945 r.

Wyżej wymienionego wzywa się, aby w wyżej oznaczonym Sądzie stawił się najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od dnia umieszczenia tego ogłoszenia w Monitorze Polskim, gdyż w przeciwnym razie może być uznany za zmarłego.

Wszyscy, którzy by mieli jakąkolwiek wiadomość o życiu lub śmierci Teodora Bujoczka z Kalet, winni o tym donieść wyżej oznaczonemu Sądowi najpóźniej w terminie powyższym.

SĄD GRODZKI.

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych Nr. 307 wpisano dnia 20 kwietnia 1946 r., że w umowie małżeńskiej z dnia 5. kwietnia 1946 r. zawartej między Stanisławem Gwizdałą i żoną jego Jadwigą Gwizdałową z domu Górska, oboje z Mikołowa, wykluczono należący do męża zarząd i użytkowanie majątku żony. 35

SĄD GRODZKI W MIKOŁOWIE.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na remont budynku mieszkalnego w Bielsku przy ul. Reymonta 2.

Termin składania ofert upływa z dniem 30 lipca br. godz. 12.00.

Bliższe szczegóły na tablicy ogłoszeń Wydziału Komunikacyjnego Urzędu Wojewódzkiego (IV piętro).

Za Wojewodę:
(—) Dr Kaufman, Naczelnik Wydziału Komunikacyjnego

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się Dowód osobisty wystaw. przez niemieckie prezydium policji w Poznaniu w roku 1944 na nazwisko Władysław Koszewski, zamieszkały w Poznaniu, Wały Jana III 11. m. 8. oraz przekaz bankowy wystawiony dnia 3. VII. 1946 r. przez Narodowy Bank Polski, Oddział w Chorzowie nr 00625/22 na kwotę 65.000 zł. dla firmy Chemiczno-Farm. Zakłady Przemysłowo-Handlowe „Asmidar" w Warszawie. 80

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową wyst. przez Kuratorium Szkolne w Katowicach oraz legitymację Ubezpieczalni Społecznej Chorzów na nazwisko Dobrzańską Stefania zam. w Chorzów-Batory, ul. Ratuszowa 18.

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360.— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 20,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 21913